

Lidérőfény

INGYENES!

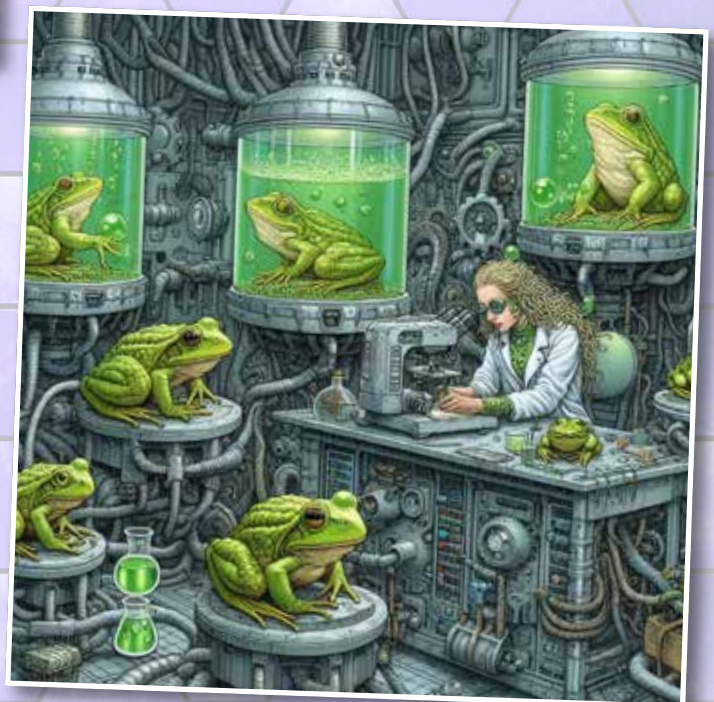
AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Zspider • n13 • A.K. András • Tumicz Krisztina
• Natali Sanders • SzaGe • Forczech Péter
• Cyrus Livingstone • Jimmy Cartwright
• Józsa Bence • edwardhooper • jocker
• atesz990 • Mortelhun • Natali Sanders • Kohász
• Trux Béla • Craz • Vihartáncos • Kovács Gábor

XVI. évf., 6. szám, 2024. június

MÁSODIK ELJÖVETEL

Szerkesztői köszöntő

Ezen a forró nyári napon itt ülök bent a hűvös szobában, és a júniusi Lidércfény AKF utolsó simításait végzem. Kellemes feladat, bár szokás szerint (most az egészségügyi állapotom okán) picit késtem vele megint. Ugyan a munkafolyamatok hónapról-hónapra ugyanazok, mégsem unalmas, hisz a végeredmény mindig más és más. Most például eléggé rendhagyó.

Eddig igyekeztünk a borítóra valós személyek által alkotott grafikát tenni, ám a húsz éves évfordulónk alkalmából kiírt novellapályázatunkra beérkezett alkotásokból készült antológiánkhoz olyan sok borítótervet készített Kapitány egy AI segítségével, hogy úgy gondoltam, érdemes még néhány, a kötetben fel nem használt képet megmutatni azokból. A technológia rohamosan fejlődik, kicsit játszottunk vele, kipróbáltuk, ám természetesen mi sem gondoljuk, hogy teljes mértékben kiválthatja az emberi kreativitást.

Itt van a pályázati szezon, így most is hoztunk nektek néhányat, amelyen kedvetek, ihletetek szerint részt vehettek.

Folytatódik filmes évfordulós, visszaemlékezős sorozatunk. Most az új feldolgozás megjelenése is apropót adott A Holló (The Crow - 1994) c. kultikus, harmincadik évfordulóját ünneplő film elővételére. A kritikusokkal egyetértésben én is inkább ezt ajánlom megtekintésre, mint az újat.

A többi mind a szokásos, novellák, versek. Talán annyi kivétellel, hogy jelen számunkban tiszteletét teszi nálunk Trux Béla író, forgatókönyvíró, aki a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház Fantázia Enciklopédia Varázslóknak sorozatához írt egy remekbeszabott fejezetet.

Mindenkinek jó szórakozást! -J.C.

Tartalomjegyzék

Pályázatok

Móra Kiadó - novellapályázat	4
Ez állati! – Novellapályázat (felnőtteknek) . . .	4
Red Zone book - regényíró pályázat	5
Pécsi Szerepjátékos és Wargame Egyesület - Novella pályázat	5
FairBook Kiadó - Pályázat 2024	5

Novellák

Zspider - A korona útja	8
n13 - Hegedülni tanulok	10
A.K. András - Valahol egy kocsmában . . .	11
Tumicz Krisztina - Alibi Mars	12
Natali Sanders - Szellemkard	13
SzaGe	
- A balek, a szomszéd és a feleség.	15
Forczech Péter - Álmatlanság.	17

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Craz - Húrelmélet	20
Trux Béla - Világok között	20
Vihartáncos - Lidérc! Nyomás!	21
Kovács Gábor - Tetovált lányok	22

Sorozat

Cyrus Livingstone	
- A kóbor bajnok – II. rész	24

Mozijegy – évforduló

Jimmy Cartwright - A veszteség gyümölcse – The Crow (1994)	32
---	----

Versek

Józsa Bence - Opacitás	34
edwardhooper - A porban	34
jocker - A vágy uralma	34
Tumicz Krisztina - Rólad álmodom	34
atesz990 - Előre-főre-engedés	35
Mortelhun - Észveszejtő	35
Natali Sanders - A szoknyapecér	35
Kohász - Kell, hogy színeset álmodjak . . .	35

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázatok

Móra Kiadó - novellapályázat

Álmodoztál már arról, hogy egy könyvben szerepelj a magyar irodalom nagyjaival, mint Nemes Nagy Ágnes, Kányádi Sándor vagy Lázár Ervin? Most itt a lehetőség! A Móra Kiadó pályázatot hirdet fiatal, pályakezdő írók számára!

Tematika: tetszőleges állatokról szóló művek

Műfaj: vers vagy próza (maximum 5000 karakter szóközzel együtt)

Korosztály: 5-7 éves gyerekeknek szóló művek

Formátum: Microsoft Word

Beküldési határidő:

2024. július 31.

Pályaműveket és rövid bemutatkozást ide küldj: palyazat@mora.hu

Az irodalmi szerkesztőség augusztus végéig bírálja el a pályázatokat, és a nyertes művek 2025-ben megjelennek egy gazdagon illusztrált, ünnepi antológiában! Ne hagyd ki ezt a különleges lehetőséget, hogy egy igazi klasszikussal teli kötetben szerepelj!

Forrás: <https://www.facebook.com/mora.rajongo>

Ez állati! – Novellapályázat (felnőtteknek)

Mindenkinek van valamilyen állatos sztorija, legyen az háziállat, vadállat, horgászat, vadászat, tanyasi, gazdálkodói vagy netalán állatorvosi... Kirándulások, utazások, otthoni történetek, gyermekkori emlékek... Nincs megkötés! Pókok, kígyók, rovarok, sárkányok is jöhetnek.

A Vízió Könyvkiadó Egyesület **Ez állati!** címmel novellapályázatot hirdet. (Zsánermegkötés nélkül)

Az „Ez állati!” novellapályázat feltételei:

Kiíró: Vízió Könyvkiadó Egyesület (vikönyv)

Pályázat kezdő időpontja: 2024. 06. 15

Beadási határidő:

2024. 07. 31

Eredményhirdetés: 2024. 09. 15-én a Vízió Könyvkiadó Egyesület facebook oldalán, a nyertes pályázók egyéni kiértékelése mellett.

Pályázhat: bárki, aki betöltötte 18. életévét. Az egyesület tagjai is részt vehetnek a pályázaton, de ők egyedi elbírálásban részesülnek.

Beküldés: Pályázati adatlap

Díjazás: a kötetbe kerülő szerzők kedvezményes árú kötet vásárlására jogosultak.

A pályázatra olyan novellákat várunk, amelyek még nyilvánosan nem jelentek meg, sem nyomtatásban, sem internetes oldalon.

Formátum: doc. vagy docx. fájl, Times New Roman, 12-es betűméret, A/5-ös méret

Terjedelem: minimum 1500(ezeröttszáz) – maximum 15000 (tizenötezer) karakter (szóközökkel együtt!). A minimum/maximum kerettől eltérő művek kizáródnak a pályázatból.

Nevezési díj: nincs, de megköszönjük, ha 1000 Ft-os könyvtámogató kártya vásárlásával segítik munkánkat.

Pályázat menete: A szerzők az itt kitölthető pályázati adatlapon beküldik pályaművüket. Maximum 3 db novella lehet egy szerzőtől és csak külön adatlapon. A beérkezett művek a beérkezést követően előszűrésre kerülnek, ahol kizárjuk a pornográf, politikai, obszcén, és a közízléssel összeférhetetlen műveket. Ezt követően, több lépcsőben, az Vízió Könyvkiadó Egyesület szakmai szempontok alapján kiválasztják a legjobb novellákat.

A kiemelkedő művek szerzőit a bírálatot követően emailben értesítjük, részükre korrektúrát, szerkesztést biztosítunk

A pályázatok elbírálását a Vízió Könyvkiadó Egyesület, valamint felkért független bírálók végzik.

A legjobb művek bekerülnek a Vízió Könyvkiadó kiadásában megjelenő kötetbe, mely nyomtatott formában várhatólag 2024. október-november hónapban kerül kiadásra, amit a szerző(k) és a kiadó külön szerződésben rögzít. A szerzők kedvezményes példány vásárlására jogosultak.

A pályázató fenntartja a változtatás jogát, amennyiben megfelelő számú és minőségű novella nem érkezik be, a pályázat törlésre kerül.

Kapcsolattartók: Városi Emese, Egri Zsuzsa

Tájékoztatás kérése: ezpalyazat@gmail.com, info@vikonyv.hu

Forrás: <https://vikonyv.hu/ez-allati-novellapalyazat-felnotteknek/>

Red Zone book - regényíró pályázat

A pályázaton csak tizennyolcadik életévét betöltött személy vehet részt. Mesék és verseskötetek kivételével minden zsánerben fogadunk kéziratokat. A beérkezett műveket a kiadó munkatársai bírálják el, és az általunk kiválasztott legjobb regény kiadásra kerül e-book formátumban. Egy nyertest hirdetünk ki és 2025-ben várható a megjelenés. Az íróknak semmilyen költsége nem keletkezik a kiadási folyamat során.

A nevezés díjtalan.

A pályázattal kapcsolatos szakmai vagy technikai kérdéset az info@redzonebook.hu e-mail címre várjuk.

Terjedelem: 320.000-600.000 karakterig (szóközökkel).

A műveket Word *.doc vagy *.docx vagy PDF formátumban kérjük.

Pályázat benyújtása:

Foglald össze egy mondatban, miről szól a regényed!

Dokumentumnévként az író neve és a mű címe legyen feltüntetve.

A pályázat beküldésének tartalmaznia kell a regény cselekményvázlatát, maximum 3 A/4-es oldalon.

Sorozatot is fogadunk, de kérjük, ezt mindenképp tüntesd fel!

További információ:

A pályázó a kézírata beküldésével elfogadja a részvételi feltételeket.

Kizárólag olyan magyar nyelven írt műveket várunk, amelyek eddig teljes terjedelmükben nem jelentek meg sem nyomtatásban, sem e-könyvként, illetve internetes felületen sem. Amennyiben internetes felületen a kézirat kevesebb, mint 20%-a jelent meg, úgy a beküldésnél kérjük a forrás címeit is megjeleníteni.

Abban az esetben, ha egyidejűleg más pályázatra már beküldésre került a kézirat és még nem került elbírálásra, úgy a kéziratot nem tudjuk befogadni.

A pályázó büntetőjogi felelősségének tudatában kijelenti, hogy a beküldött történet a saját szellemi terméke, azon másnak sem személyhez fűződő, sem vagyoni joga, követelese nem áll fenn a vonatkozó törvény szerint (1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról). Ez irányú bármilyen jogi felelősség a pályázót terheli.

A pályázó elfogadja, hogy az általa beküldött kézirat kizárólag kiadói szöveggondozást követően kerülhet kiadásra.

A nyertes pályázó írójával a kiadó szerződést köt, amely szerint az író az eladott példányok után jogdíj illeti meg.

A pályázat kiírója fenntartja a jogot, hogy amennyiben nem érkeznek be irodalmilag értékelhető pályaművek, akkor a pályázatot eredmény nélkül lezárja.

Beküldési határidő:**2024. augusztus 31. éjfél**

az info@redzonebook.hu e-mail címre várjuk, a tárgy mezőben tüntesd fel, hogy **regénypályázat**.

Eredményhirdetés: 2024. decemberében, e-mailben értesítjük a pályázót, és a nevét a közösségi oldalunkon közzétesszük.

Forrás: <https://redzonebook.hu/palyazati/>

**Pécsi Szerepjátékos és Wargame Egyesület
- Novella pályázat**

Eljött a lehetőség, hogy beküldjétek novelláitokat! A pályázat feltételeit lentebb olvashatjátok, kérünk mindenkit, hogy a kiírt szabályokat tartsátok be.

Novella pályázat**Beküldési határidő:
2024. szeptember 29. éjfél**

Terjedelmi korlát: 10000-40000 leütés

Honorárium: az első három helyezett PSZWE egyesületi ajándékcsomagot kap.

A legjobb értékelést kapott novella/novellák megjelenítése a Delta Vision Kiadó által.

Formai követelmények: A pályázati műveket DOC formátumban várjuk. A fájlnev tartalmazza a szerző nevét, és a novella címét. A fájlon belül legyen feltüntetve a szerző neve és elérhetőségei (e-mail cím, telefonszám). A szöveg legyen sorkizárt, és a sortávolság szimpla, vagy másfeles. A betűtípus Times New Roman, és 12-es méretű legyen.

Beküldés: A Pécsi Szerepjátékos és Wargame Egyesület e-mail címére: pszweinfo@gmail.com

Tárgyban fel kell tüntetni: NOVELLA PÁLYÁZAT - Szerző neve - Novella címe

Tematikai megkötés: Saját fantasy világon, saját sci-fi világon, Halhatatlanok Világán, M.A.G.U.S. világon, vagy a Káosz világon alapuló novella.

Kikötések: Magyar nyelven íródott pályaműveket várunk. Korábban sem nyomtatott, sem online formában nem publikált művekkel lehet pályázni. Egy szerző több pályaművet is beküldhet. A novellákhoz illusztrációt és/vagy térképet lehet csatolni, de kizárólag saját szellemi terméket.

A pályázati műveket elbíráló zsűritagok:

Terenyey Róbert - Delta Vision Kiadó- vezető

Gréger Csaba - Halhatatlanok - író, projektvezető

Birkás Barnabás Ábel - műfordító, blogger, Az AVU Emberei könyvműhely vezetője

Forrás: <https://www.facebook.com/PSZWE>

FairBook Kiadó - Pályázat 2024

A FairBooks Kiadó és Írói Műhely pályázatot hirdet regények, illetve kisregények és novellák kiadására az alábbiak szerint.

I. REGÉNYEK

Felnőtteknek és fiatal felnőtteknek szóló, befejezett zsánerirodalmi műveket várunk minimum 320,000 karaktertől (szóközzel együtt), melyeket nyomtatottan és elektronikusan (e-könyv) szeretnénk megjelentetni.

Csak kész kéziratot fogadunk, kivéve sorozat esetében. Ez esetben elegendő, ha az első rész be van fejezve, viszont a további részéről is kérünk egy tartalmi vázlatot.

A kiválasztott kéziratok közül a legjobbnak kis példányszámú (300 db) megjelenést ajánlunk fel hagyományos kiadói szerződéssel (a szerzőnek nincs semmiféle költsége, azokat a kiadó viseli, a szerző az eladott könyvpéldányok után jutalékot kap, a könyvmarketinget a kiadó végzi).

A többi kiválasztott kézirat szerzőinek, amennyiben igénybe szeretnék venni, az alábbi lehetőségek egyikét biztosítjuk:

- **magánkiadást** (a költségeket a szerző viseli, az eladásból származó bevételt a kiadó jutalékának levonása után megkapja a szerző, a könyvmarketinget a kiadó végzi)
- **hibrid kiadást** (a költségek egy részét a kiadó, másik részét a szerző viseli, ebben az esetben a kiadó jutaléka több, a könyvmarketinget továbbra is a kiadó végzi)

II. NOVELLÁK, KISREGÉNYEK

Felnőtteknek és fiatal felnőtteknek szóló, befejezett zsánerirodalmi műveket várunk 20,000-160,000 karakter között (szóközzel együtt), melyeket elektronikusan (e-könyv) szeretnénk megjelentetni.

A kiválasztott kéziratok szerzőinek elektronikus kiadást (e-könyv) ajánlunk fel, melynél a szerzőnek kizárólag a szerkesztés és a korrektúra költségét kell megfizetnie, a többi költséget (grafika, borítótervezés, tördelés, e-könyv készítés, ISBN-adminisztráció) a kiadó állja. Az eladásból származó bevétel a kiadó jutalékának levonása után a szerzőt illeti. A könyvmarketinget ebben az esetben is a kiadó végzi.

III. PÁLYÁZATI FELTÉTELEK

Tizennyolc éven felüli, magyar nyelven alkotó írók jelentkezését várjuk.

Egy szerző egy regényt vagy egy kisregényt/novellát küldhet be. Azonban amennyiben a szerző kéziratát kiválasztjuk és kiadjuk, a további műveit pályázaton kívül fogadjuk.

Olyan műveket várunk a pályázatra, amik még nem jelentek meg sem nyomtatott, sem elektronikus formában. Azonban interneten (blog, Wattpad) közzétett történeteket fogadjunk abban az esetben, ha nem a teljes kézirat olvasható online, hanem annak csak egy része.

A kiválasztott kéziratok mindegyike, kiadási típustól függetlenül, teljes körű javítást, szerkesztést kap. Csak ezután tudjuk őket megjelentetni.

Szerződést kötni akkor tudunk, ha a szerző vállalja az alábbiakat:

- együttműködés a kiadó munkatársaival a szerkesztési, előkészítési munkálatok során
- részt vesz a kiadó által szervezett rendezvényeken (író-olvasó találkozó, dedikálás)
- részt vállal a marketing feladatokból (aktív social media jelenlét)

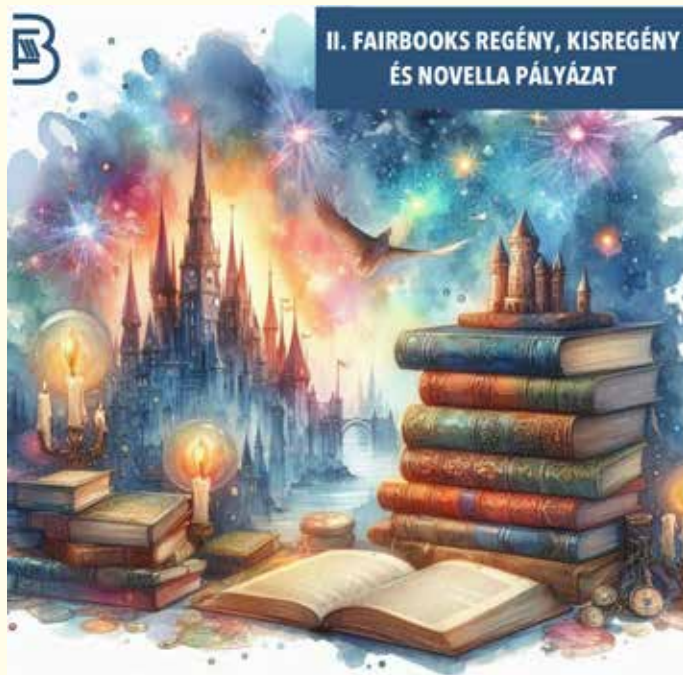
IV. A PÁLYÁZAT MENETE

Kéziratok leadási időszaka:

2024. október-november

Előszűrés: 2024. december-2025. január

Az előszűrés nem nyilvános. Az előszűrésen átment és kiesett művek szerzőit egyaránt 2025. február hónap

folyamán értesítjük ki e-mailben.

Az előszűrésen átment kéziratok elbírálása: 2025. február-március, ezt követően vesszük fel a kiválasztott kéziratok szerzőivel a kapcsolatot. A nem kiválasztott művekről küldünk egy rövid értékelést.

Ha a szerző elfogadta a kiadó ajánlatát, a következő lépés egy beszélgetés a kiadó vezetőivel, lehetőség szerint online formában. Ez fontos, hogy megtudjuk, együtt tudunk-e működni a szerkesztési, előkészítési, értékesítési munkálatok során.

V. PÁLYÁZATOK BENYÚJTÁSA

2024. október 1. és november 30. között e-mailben várjuk a pályázatra benyújtott műveket kizárólag palyazat.fairbookskiado@gmail.com címre (a kiadó címére – fairbooks.kiado@gmail.com – érkező pályázatokkal, valamint a pályázattal kapcsolatos megkeresésekkel nem áll módunkban foglalkozni).

Az e-mailhez minden esetben csatolni kell:

- a teljes kéziratot (kizárólag word formátumban várjuk, egyébként nem tudjuk figyelembe venni)
- a szinopszist (maximum 2 oldal terjedelemben), sorozat esetén a további kötetek tartalmi vázlatát (kizárólag word formátumban várjuk, egyébként nem tudjuk figyelembe venni)
- a kitöltött adatlapot

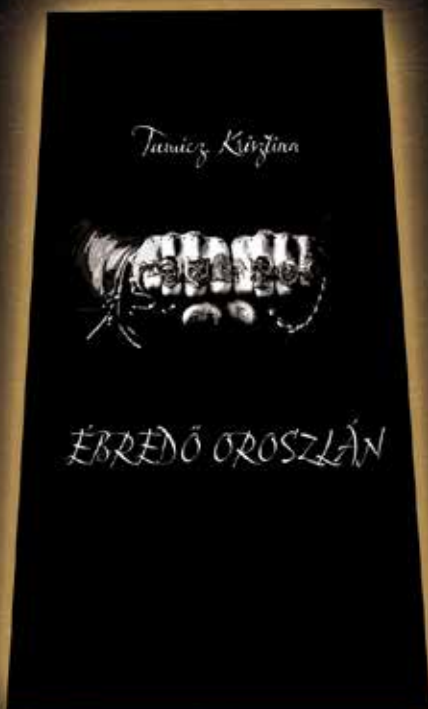
Az október 1-je előtt beérkezett kéziratokat nem áll módunkban elbírálni!

A pályázati kiírással kapcsolatos kérdéseket szintén a fenti e-mail-címen várjuk.

Forrás: www.fairbookskiado.hu/2024/06/palyazat-2024.html

Lidércfény

Megjelent!

A kötet szeptember 1-ig

20%-os kedvezménnyel

lesz megvásárolható:

3.990 Ft helyett **3.190 Ft-ért**

a konyvgardrob.hu, napkut.hu,

redzonebook.hu oldalakon

és személyesen tőlem vagy

a tomiczkrisztina@gmail.com

elérhetőségen keresztül.

MEGJELENT!

Az antológia ingyenesen és legálisan letölthető
a <https://konyvek.lidercfeny.hu> oldalról.

Legújabb antológiánkkal a Lidércfény Online kulturális magazin huszadik évfordulóját ünnepeljük. Olyan témában írtuk ki az ezzel kapcsolatos pályázatunkat, amely végigkísérte ezt a két évtizedet. A lápokot, mocsarokat számos más élőlény mellett békák is lakják, így egyértelmű volt, hogy totemállatunknak mindenképpen szerepelnie kell a pályaművekben.

Fontos kritérium volt még a vidámság, a humor, a jókedv hisz ez is rendkívül jellemző ránk. Persze amikor kell, komolyak vagyunk. Így ismét két kategóriában lehetett nevezni.

Egyúttal igyekeztünk reflektálni a ma történéseire is, legalábbis az űrkutatás, illetve annak egyik fő iránya terén. Ezért lett a célpont a Mars bolygó.

Kiírásunkban arra bátorítottuk az alkotókat, hogy ne fogják vissza a fantáziájukat, hadd szárnyaljon az szabadon. A többség élt is ezzel a lehetőséggel, és saját hangján, saját stílusában remek novellákat kaptunk.

Ezen kötetünk azért is rendhagyó, mert borítója és belső grafikái a Microsoft Designer Image Creator AI-val készültek. Mindig szerettünk kísérletezni az új technológiákkal, és úgy gondoltuk, most kipróbáljuk ezt is egy éles helyzetben. Az elkészült képek jó része inkább megmosolyogtató, vagy épp aranyos – persze egyikkel sincsen semmi probléma –, de úgy gondoljuk, sikerült a borítót, és a belső grafikákat is úgy megválasztani, hogy azok visszaadják, tükrözzék mind az antológiát, mind az egyes novellákat.

Sok szeretettel nyújtjuk hát át nektek, kedves olvasók ezt a digitális kötetet. Reméljük ti is legalább olyan jól szórakoztok majd rajta, mint mi, az összeállítás során!

Zspider

A korona útja

Hazaérve egy sörrel és egy valami rágszával beülök a gép elé. Olyan fáradtnak érzem magamat, hogy fizikai fájdalmat jelent ránézni az érkezett üzenetekre. Nem haragszom senkire, de most nem bírok beszélgetni. Nem tudok jópofizni, nem tudnék figyelni rájuk és leginkább nem akarom senki sajnálatát hallgatni. Így is minden nap bemegyek a melóba és eljátszom, hogy jól vagyok. Mosolygok, türelmesen válaszolok mindenre, miközben a nap végére már ki kell mennem inget cserélni, mert a zakó alatt szinte szétfolyok az izzadtságtól. Fáradt vagyok és őszintén kétlem, hogy bármit is jól csinállok. Rendszeresen kiszökök az irodából, hogy sóhajtsak. Nem csinállok semmit, csak nagy levegőket veszek és kifújom. A tömeg, a nyomás fojtogat, és ez a pár perc olyan, mint a medence aljáról feljönni levegőért. Nem is, inkább mint a viharos tengerből feljönni, mert már nem látom a partot.

Marad nekem a Korona Útja, egy Soul-szerű akció-szerepjáték, amiben egy lovaggal kell a romos világban viszszaszerezni a hatalmat. A játékban egy életed van és az apró, szép lassan nagy egészé összeálló tetteid döntik el, miféle uralkodó leszel, mikor a trónra kerülsz. A játék kegyetlenül nehéz, de nekem segít megnyugodni, még ha soha nem is sikerült eddig a trónra ültetnem senkit. Minden harcosommal elbuktam valahol. Viszont ma péntek van. Enyém a hétvége, hogy végre nyerjek. A gép elindul, a monitoron megjelennek egy romos birodalom maradványai. A csillagokon ki lehet rajzolni a koronát. Még egyszer visszanezdek a telefonomra majd a játék felé fordulok. Kezdjük!

A lovgom egy összeomlott, félig a tengerbe csúszott kastély tróntermében ébred fel. Az első fegyver, amit meg tudok szerezni, egy dísznek kirakott kard, ami tiszta rozsdá. Az egykor fehér falak zöldessé váltak és alga fedi a függönyöket. Mindenről csepeg a víz és a vár hangosan recseg, ahogy lassan összeomlik. Megtanultam már, hogy ha sokáig mászkálok a csarnokokban, akkor rám omlik az egész és megfulladok a tengerben.

Közben idegesen a telefonra pillantok. Nem akarok, de mégis odanézek. Beszélnem kéne apával, hogy még mindig nem tudom visszaadni neki a kölcsönt, amit pár hónapja kaptam. Nem dühös miatta, de nem bírok ki még egy „bezzeg az én időmben” tanácsadást. Nem akarom hallani, hogy csak többet kéne dolgoznom, mert ő ennyi idősen már apa volt és nem az ötödik munkahelyén dolgozott barátnő nélkül, mint én.

A játékban kiérek a várból és látom a ködös tájat. Romok és pusztulás, óriási alakok mindenfelé. Néhányát már felismerem, de akad, amiről elképzelésem sincsen, hogy mi a fene lehet. Ilyenkor mindig az égboltra nézek, ahol a csillagok lassan összeállnak a korona képévé. Tudnék puskázni és megnézni, mások hogyan lettek királyok vagy királynők, de én a saját utamat akarom járni, fel akarom fedezni a lehetőségeket.

Az első pár lépés után üreges emberek ébrednek fel. Fekete humanoid burkok, amik fegyvert fogva rátámadnak az élőkre, ha valaki túl közel megy, hogy közelebbről megnézze őket. A vérem cseppjeit magukba szippantják támadás közben, éheznek az életerőre. Elégszer ismételttem a játékot, hogy sértetlenül levágjam őket, és még a törékeny, vacak kardomat is meg tudom tartani. Állítólag van, aki végigjátszotta a játékot ezzel az ócska pengével, de én inkább elveszem az egyik üreges ember fegyverét.

Itt jön az első döntés: a térképen bármerre mehetek, de a végső cél az a sötétségben rejtőző kastélyrom, aminek a tornyai a levegőben forognak. Itt kell megölni azt, aki elátkozta a világot, a sárkányt és visszavenni a koronát. Megtanultam, hogy ha egyenesen előre megyek, az robantja ki a legtöbb harcot. Minden szörnyet magamra húzok és a végére meghalok. Lehet, hogy valakinek sikerült így is megoldania, de én folyton csak elvérezek, ha erre próbálkozom.

Meg kéne nézmem, hogy valaki válaszolt-e a társkeresőn, de a legutóbbi randim után egyszerűen nincs lelkem hozzá. Brutális volt a pillanat, amikor rájöttem, hogy a legnagyobb siker, amit elértem, amivel büszkélkedhetek, az az, hogy még élek. A csajszi viszont előléptetés előtt áll egy jó hírű gyógyszergyártó vállalatnál, saját kocsival és lakással, és valami komolyat keres. Én pedig megérkeztem a kis Suzukimmal, amit csak az akaratom és a melóból lopott apróságok tartanak egyben. Nem tudok egy nőt felhozni ide, de így meg nincs kivel összefogva kihúzni magamat a szarból.

Erre még nem jártam. A régi határország épülete. Arra emlékeszem, hogy ez az egyik hely, ahol lovat lehet szerezni, de tudom, hogy nagy az ára. Mikor megérkezek, látom, hogy a régi páncélok remegnek a fegyvertárban. Gyorsan felkapok egy buzogányt és egy pajzsot, ám mire egy sisakot is kiválaszthatnék, az elrepül és a vérték összeállnak egy remegő gölemmé.

Mi lesz egy eszközzel, ha csakis azért készült, hogy öljenek vele? Mi történik, mikor nem tud több vért ontani? Meddig túri?

A lassú, de erős ütései elől elugrom, de így is repeszként repül mindenfelé a kő és fal, ami azért picit megtépáz engem is. Belegondolok, hogy milyen brutális hadjáratokra használhatták ezeket a fegyvereket és páncélokat, hány ártatlan ember vére szárad rajtuk és egy pillanatra elengedem a kontrollert. Egy pillanatra felmerül bennem, hogy ez a dolog megérdemli a vért és nincs jogom elpusztítani. Az utolsó másodpercben nyomok ugrást, ahogy ráébreddek, hogy éppen mit művelek. A karján érek földet, felfutok a válláig és a buzogánnyal fejbe zúzom. Az óriás nyikorogva üvölt és rádől a régi óratorony vázára. Újra megütöm, ettől ledönti a tornyot és felborul. Tigrisbukfencsel landolok mellette, majd ráugrok a fejére és addig nyomom az ütést, ameddig a nyikorgás el nem némul és már

csak a gombok mechanikus hangját hallom. A gólem szétesik. Felnyitok egy energiáitalt. A háborúra kovácsolt darabokra emelem az italomat és behörpintek. Az almás-cukros íz pezseg a nyelvemen, de mégis keserűséget érzek a számban. Ebben a játékban senki sem érdemi meg azt, amit kap.

A nagybátyámnak köszönhetem a melómat. Az ő egyik autószerelő műhelyében tengetem a napjaimat. Először azt hittem, hogy nem lesz belőle baj, de most már érzem, hogy ez nem így van. Érzem a megvetést, a cinizmust. Ha jól csinállok valamit, abban biztos segített, ha elszúrok valamit, akkor csakis miatta nem vesznek elő. Nem igazán tudom, hogy csak elképzelem-e vagy tényleg így van.

Ebben a fura hangulatomban nem támadok meg pár kisebb kúszó szörnyeteget, amikor meglátom őket egy barlangban. Sőt, amikor várok egy kicsit, kiderül, hogy ezek emberek. Gondolom, ha megöltem volna őket, a végén derül csak ki, hogy emberek. Talán leesik róluk az álca vagy csak megyek tovább és sose derül ki a turpisság, mert mondjuk berúgom őket a máglyába. De így tudok velük beszélni. Csontsovány, éhező alakok, akik a sárkány uralma alatt szenvednek. Pár falatért cserébe, amit korábban találtam, szívesen segítenek nekem a megfelelő irányba indulni, megmutatnak egy járatot, amin keresztül ők is eljutottak ide. Ez bevezet a sárkány kastélyába.

A régi trónteremben már nem áll semmi. Le tudok szedni a falról egy címert, amin a korona díszleg arany színekben. Mágikus eszköz, de még nem tiszta, hogy mire jó, leszámítva, hogy szívósabb, mint amit a gólemnél találtam. A terem szét van szaggatva, hatalmas sárkánykaromnyomok mindenfelé. A trónból semmi sem maradt, csak egy égett nyom a falon, ahova az árnyéka vetült, amikor a sárkánylehellet felperzselte.

Az égésnyom hirtelen megmoccan.

– Méltatlan – mondja halkán bűgő hangon egy árnyékokból álló, koronás alak. – Méltatlan!

Aztán üvöltve rám támad. Telibe talál, majdnem az életem felét leviszi egyetlen csapással. A következőnél a pajzsral háritok, ami aranylóan csillog. Az ütésem meg se karcolja a király árnyékát, de ha nem elugrok, hanem háritok, az egy pillanatra megtöri a lendületét. A címer fénye fáj neki. Nem tudom, hogy sebzi is vagy csak lassítja, de egyértelmű, hogy a buzogánnyal nem tudok neki ártani. A fegyverrel így a falat támadom meg, leszaggatom a függönyöket és lesöpröm a romokat az ablakok elől. A napfényben a király árnyéka egyre halványul. Nem kis küzdelem, de sikerül a természet fénybe borítani. Az árny inogva próbál talpon maradni. A monitoron megjelenik egy különleges támadás. Rányomok, mire a lovagom két kézre fogja a pajzsot és az élével beleszúrja az sötét alakba. A címer fényében semmivé foszlik a szörnyeteg. Az épület megremeg és a sárkány hörgését lehet hallani fentről. Körbenézek és felveszem a feketeségből álló köpenyt, amit a király hagyott hátra.

Megindulok felfelé a kastélyban, bujkálva a lángcsóvák elől, amik csak úgy berobbannak a folyosókon és termekben. Párszor már eljutottam eddig, állig felpáncélozva, nehézfegyverrel a kézben, de akkor itt olvadtam el, mert nem bírtam elugrani a tüzek elől.

A szomszéd megint gitározni próbál, de legalább most nem alszok. A pasi egy kicseszett óriás és amikor nem azt a szart pengeti, akkor valakivel veszekszik, az anyjával vagy a nőivel. Az egyik szebb, mint a másik. Én csak

bámulom ezeket a szőke, modellalkatú lánykakat és nem értem, hogy nekem miért nem sikerül. Rágódom rajta, hogy a köszönésnél megvillanó mosoly egy remény, egy esély valamire és csak én vagyok túl bátortalan, hogy viszonzzam?

A sárkány a világ összes kincsén fekszik a vár nagytermében. Beugrok és a pajzsot belevágom. A szörnyeteg megfeszül, majd mindkét szörnyű feje felemelkedik. Ugrás az egyik harapás elől és háritok a másiknál. Ismerem a járást. A sárkány hátáról arany csörgedezik le: a vére aranyból van. A kincsekből kirántok egy aranykardot és megvágom az egyik pofát, majd átcsúszok másik harapása alatt és az aranykupac mögé ugrok a lehelete elől. A fém megolvad és egy tócsányi csillogó nemesfém folyik a lábam alá.

Hány órája csinálom ezt? Mióta próbálkozok? Ha ránézek az órára, nem a sárkányra figyelek, de a fontosabb, hogy kiderül, ha valaki keresett. A kollégák zaklatása. A nagybátyám alaptalanul dicsérő szavai. Az apám ki tudja, miféle üzenete, aki bármit ír, az rossz: ha támogat, az esik szarul, ha leszúr, azt nem élem túl. Vagy valamelyik randimról egy lány, aki elmagyarázza, miért nem akar többé látni. A bankszámlám valamit megint levont. Reklámok dolgokról, amiket nem tudok megvenni. Vagy még rosszabb: senki se keresett. Senkit se érdekel, hogy mi van velem. Fel se merült nekik, hogy létezem, hogy írjanak nekem, mert egyedül vagyok ebben a lepra albérletben a kilátástalanságommal.

Ahogy elmerülök ebben a gondolatban, a sárkány egyik feje rámar a lovagomra. Azonnal megnyomom a támadást és az arany kardot a szemébe mélyesztem. A szörnyeteg vergődve eldob. A kijelző villog, mert haldoklom. A sárkány mérge belülről süti meg a karaktert. Fel kéne adnom, de hát épp most öltem meg az egyik fejet. Szóval felmászok az egyik oszlopra, onnan egy lebegő toronydarabra ugrok, és amikor pozícióba érek, levetem magamat a fájdalomtól üvöltő fej szájába, és letolom a torkán a pajzsot. A sárkány hanyagul kiköpi a lovagot, aki lihegve és rettegve maga elé kapja a kezeit, ahogy a sárkány készül lehelni, de a tűz megakad a címerben és pár pillanat után napfény tör elő a szájából. És meghal. A sárkány halott! Felrobbant a címertől! Ezt el se hiszem! Izgatottan összevissza mocorgok a fotelemen, ahogy a lovagom átmászik az aranyvértől csillogó kastély darabjain a trónhoz, ahol a korona van. Ám egy újabb halálközeli villanás jelzi, hogy a testem lángol. A lovagom füstölögve araszol előre, és mire a korona előtti lépcsőhöz érek, látom az égen a csillagokat összeállni a mintába. A lovagom testéből láva ömlik ki, a sebettől már csak kúszni tud. Felmászok és már elérném a koronát, amikor...

A JÁTÉKNAK VÉGE

Hátrazuhanok a fotelemben. A telefonomra nézek, de nem fogom meg. Csak ülök, kezemben a controllerrel és azon gondolkodom, hogy már éjjel is elmúlhatott. Holnap dolgozni kéne. Már senki sincs ébren. Nem tudok kinek írni erről, vagy bárkinek válaszolni. A képernyőn megjelenik a kérdés:

Megpróbálsz újra?

IGEN – nem

n13

Hegedülni tanulok

Hegedülni tanulok, de most tényleg. Csak úgy, a magam szórakoztatására, no meg persze a családom és a körülöttem lakó szomszédaim bosszúságára.

A hegedű egy csodaszép, ámde igen furcsa hangszer. Képzeltetek el egy cipősdoboznyi, fenyőből és juharfából készült domború testet, a tetején két „f” alakú lyukkal, oldalain cikkcakkos bevágással, melyből egy rövid nyak mered előre. A nyakon található a fogólap, amihez a húrokat szorítjuk. A nyak egy úgynevezett „csigában” végződik.

Na, ez már abszurdum! Miért is hívják csigának? Se háza se szarva. Igazából olyan, mintha a hegedű nyakának a végét először jó laposra kalapálták volna, aztán valahogy feltekerik. Logikus. Vagy nem. De lépünk tovább!

Na, szóval erre a cipősdobozra van kifeszítve a négy acélból vagy szintetikus anyagból készített húr, amit egy vonónak nevezett eszközzel szólaltatunk meg.

Csendben megjegyzem, a húzó szó inkább kifejezné, hogy mire való. Olyat már hallottam, hogy valaki meghúzta a hegedűt, de hogy megvonta... maximum a vállát. Vagy magától némi örömet.

Szóval ez a vonó – amire néha vonyó néven is hivatkoznak bizonyos körökben –, egy hosszúkás, hajlított fadarab, amire lószórt feszítenek. A lónak a farkából, vagy valahonnan máshonnan... Talán a hónaljából? Mindegy.

A vonó egyik végén van egy kis firlefánc csavar, azzal lehet a feszességét állítani. Hogy mennyire legyen feszes, arról erősen megoszlanak a vélemények. Mindenki mást mond. Van, aki a kisujját dugja közé, van, aki az alkarját ütögeti vele bőszen és abból saccolja meg a feszességet.

Majdnem elfelejtettem, jár hozzá még egy kis kockában színes fenyőgyanta azt kell húzogatni a lószórón fel és alá, elősegítve ezzel a megfelelő tapadást. Aztán van az alkoholos tisztító, amivel meg majd a felesleges gyantát távolítjuk el a húrokról, de az már egy másik történet.

Vannak még egyéb köcölékek is a hegedűhöz, úgymint álltartó meg válltartó. Egyeseknél lehet tolltartó, melltartó és még egyéb tartók is előfordulhatnak.

A hegedűt valami lehetetlen pózban kell tartani a bal vállunkon az állunk alatt. Nem kellemes. Egyesek szerint az egyik legnehezebb hangszer.

Mondjuk ezt nem értem miért mondják. Aki ilyet állít az nem próbált még zongorát vagy orgonát az álla alá szorítani. Netalán nagybögőt. Mert az tényleg nehéz.

A helyes vonófogás elsajátítása is évtizedeket vehet igénybe.

De most már elég! Ne csak a nehézségeket nézzük! Ha egy igazán tökéletes hang megszólal, az olyan csodálatos, hogy mindenért kárpótol. Csupán pár száz évet kell rá várunk.

Nem igaz! Nekem például már sikerült bizonyos hangokat élethúen megszólaltatni. Vannak az állathangok: i-ááá..., cin-cin-cin, vagy ahogy a bányában a csillék a síneken csikorognak: kkkkrrrrsssss...

Kezdetnek szerintem nem rossz. Én optimista vagyok. A jelenlegi terv a „Süss fel nap!” című közkedvelt kuplé lenne, de hótziher, hogy az is évekre fog telni, mert az ujjaim egyszerűen nem hajlandók a megfelelő irányba hajolni.

Néha elgondolkozok, talán túl magasra tettem a mércét. Lehet, hogy kezdésnek valami olyan egyszerű nótát kellett volna választanom, ami végig egy hangból áll, és a G, D, A, vagy E hangon eljátszható. Azokat ugyanis nem kell lefogni.

Na mindegy. A lényeg, hogy nem szabad feladni! Gyakorolni és gyakorolni kell rendületlenül. Biztos vagyok benne, hogy a kitartás és a szorgalom meghozza a várva várt sikert.

Én kitartok a végsőkig. Hacsak addig a feldühödött szomszédok nem vernek agyon...

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltsók, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

A.K. András

Valahol egy kocsmában

Megérkezett Jóska. A törzsvendégek, Péter, Lali, Csocsó, Pista, a bohém és a szép kocsmárosné már lendületes beszélgetésben voltak. Elég későre járt, hamarosan zárni kell. Ki találta ki azt a francos csendrendeletet? Mindegy is, tíz után zárni kell, különben balhézna a környéken lakók. Jóska nagyot köszönt ismerőseinek.

– Szevasztok! Egy sör lesz, Margitka drága!
 – Mindjárt zárunk.
 – Tudom én, de azért egy hideg söröcske még csak belefér, nem igaz?
 – Slusszkulcsokat kérem! – mondja Margitka hidegen.
 – Ne mááá, hát kinéznéd azt belőlem?! Ide járok már mióta, ismersz jól. Tudod, hogy rendes tag vagyok.
 – Tudom hát, pontosan azért kértem. Nem fogják bevonni a működési engedélyem, mert a második sarkon rátekeredsz egy villanyoszlopra! Reggel visszkapod, vagy nincs sör, ennyi. Nem én találtam ki a nulla toleranciát!

Józi, rosszkedvűen adta át járműve kulcsait, míg cimborái vihogva röhögtek a szituáción.

– Merre jártál, koma, hogy ilyen későn végeztél?
 – Elvoltam a konferencián.
 Azok röhögni kezdtek.
 – Nem raboltak el az UFÓ-k?
 Újabb röhögés.

– Röhögjétek csak, hamarosan nem fogtok. Megtaláltam őket, végre van bizonyítékom is. Igenis van élet a mi naprendszerünkön kívül is.

Azok újra jókedvűen lapogatták Józsi hátát.
 – Majd nem fogtok röhögni, ha ti is látjátok őket.
 Azok egymást kezdték ugratni, ijesztetgetni. Bip-bip, idegen intelligencia vagyunk. Szondát dugunk a seggedbe. Megint hangos nevetés.

– Na, most komolyan, Jóska. Csak hülyítesz minket, nem?

– Nem, tényleg vannak bizonyítékaim. Ti most egy leendő Nobel-díjossal beszéltek.

Azok, hirtelen elhallgattak. Tudják, csillagász barátjuk ilyesmivel nem szokott viccelni.

– Ez most komoly? – Érdeklődve fordultak felé.
 – Bizony az. A bizonyítékokat már átadtam a tudományos tanácsnak. Akik a konferencián ki is hirdették. A holnapi híradóban a saját szemetekkel meg is nézhetitek.
 Azok elhallgattak. Józsi, a csillagász, belelendülve folytatta.

– Képzeljétek el, egy másik, tőlünk független civilizáció! Más szokásokkal és más testfelépítéssel. A lábaik, a szemek, de még karjaik száma is eltérő a mienktől. Magasak, nagyon magasak. Nálunk másfélszer, egyes egyedeik kétszer magasabbak.

– Valóban intelligensek?

A csendet a kocsmában vágni lehetett volna. Még Margitka is abbahagyta a poharak mosogatását.

– Úgy tűnik. Mivel van technikájuk, ismerik az elektromosságot. Tudnak robotokat építeni és ismerik, használják az atomenergiát.

Mindenki rá figyelt, így hát folytatta.

– Csak hát a szocializációjuk igen furcsa. Képzeljétek el a világegyetemben olyan lényeket, életformákat, akik saját akaratukból rabszolgává teszik magukat! Akik feláldozzák társaikat azért, hogy egy vezető dönthesse az ő sorsukról is akár. Ha az úgy dönt, akár százezreket is halálba küld, és még meg is ünneplik érte.

– Na ne! Ne igyál többet, mert látom, megártott! Ezt azért még mi sem vesszük be.

– De komolyan, festett hulladékdarabokért képesek megölni egymást, azzal fizetnek.

– Na persze, mást is álmodtál még. Mi meg azt hittük, komolyan beszélsz.

– Mondom, ez így van. Eladják testrészeiket, saját gyerekeiket. Egyházakat alapítanak, hitrendszereket, majd amiatt adókat vetnek ki egymásra. Amit a többség be is fizet!

– Mese habbal! Ezt te se gondolod komolyan.

– Pedig így van. Megmérgezik a szomszédjuk levegőjét, vizét, ételét, földjét!

– Ha ilyen hülyeségeket hordsz össze, azt kell hinnem, berúgtál!

– Így, így, és akkor nincs több pia.

– Ha megmérgeznék a szomszédok étletterét, akkor abba ők is belehalnak.

– Ez az igazság. A saját szememmel láttam!

– Na persze, értem én. Meg akarod hívatni magad egy újabb körre, azért hablatyolsz.

– Ha, ha, ja... ez most nem jött be, komám! Pedig már majdnem elhittük neked. Nagy mókamester vagy!

– De mondom, ez mind igaz. A látogatóikat azonnal le akarják löni. A katonaságukat is bevetik, ha kell, és kérdés nélkül lelőnek. Ha az, akit nem ismernek, el nem iszkol. Még egymást is!

– Ilyen civilizáció biztosan nincs az univerzumban! És ha vészhelyzet van, és muszáj odamenned? Lelőnek, mielőtt azt mondhatnád, fapapucs?

– Pedig én a saját szememmel láttam! Mind a tizenket-tővel!

– Na, húzzál haza, Jóska, vidd innen mind a hat csápodat! Egy bolygókutató professzornak lehetne több esze is!

– Etetsz minket ilyen marhaságokkal. Mi meg meghallgatunk, eszem megáll!

– Ja, ha mindig piásan vezeted a csészealjad, nem csak nem fog neked senki se hinni, de a jogsid is ugrani fog.

– Elég volt! Záróra! Mindenki menjen vissza a saját naprendszerébe!

Margit visszaadta Józsi úrkompjának slusszkulcsát.

– Egy sört ittál csak, viheted. Mehetsz. Na, kifelé mindenki, záróra.

És a feles-lábas kis társaság, rosszállóan hagyta el a Szíriusz naprendszer harmadik bolygóján lévő kis poros kocsmát.

– Még hogy festett szeméttel fizetnek! Meg eladják testrészeiket! De komolyan, van, aki ezt beveszi?

Tumicz Krisztina

Alibi Mars

Kétdollárost használok unaloműzésre, feldobom, pörgetem, annyira szórakoztat, hogy a könnyem is kicsordul. A viszonylag egyforma mozdulatok lomha lassúságúvá válnak, aztán kínos csend. Tétován nézem a szoba közepén a dohányzóasztalt, rajta a játékautót, műanyagrakétát, benne az úrhajóm belsejére emlékeztető úrkabint. Térdemre könyöklök, dörzsöli a bőröm a barna nadrágom durva szövete. Állam összekulcsolt kezemre támasztom, töprengek, lazán felcsatolt karórám bőrszíja nyugodtan pihen a csuklóm alatt. Hol vagyok? Mi ez a hatvanas évekbeli hotelszoba? Kényelmes, formatervezett kanapé – rajta időtlenül terpeszkedő plüssbéka –, fotel, eredeti mogyoróbarna szövettel, stabil farésszel. Barna, nyomottmintás padlószőnyeg. Előrehajolok, karommal átkarolom magam, nézem a szőnyegbe szótt földi virág-szirmokat, mintha csak ennek a szobának a falán lévő tapétához választották volna ki.

Sportcipőmet nyomja hűséges vizslám álla. Pillanatig nézem, mint a szobrot. Hogy kerülsz ide, kérdezem. Barna szeme tágra nyílván vizsgálgat. Mocarogni kezdek a fotelban. Felállok. Valami nagyon nincs itt rendben. Józanul szemügyre veszem a szoba berendezését. Sehol egy ajtó, sehol egy ablak. A fallal szemben állva a tapétát búvölöm, dombornyomott rózsája felpuffad, szirma majdnem lelóg a szőnyegre. A szőnyeget nézem, majd újból a falat, a tapétán most izgalmas mértani alakzatok fénye táncol. Megfordulok. A szoba hátsó falán fényes, parányi pont, amelyből számtalan változás alatt óriásnyi gömb lesz, aztán elmélázok a vákuumba nyúló emléken.

A fejem csóválom. Felpillantok a plafonra, ajkam furcsán zsibbad, ahogy a magasba távolodni látom. Olyan, mintha liftaknában állva, alulról nézném a felfelé száguldozó kabint. Ilyen a lidérces álom, gondolom, amiből még nem ocsúdtam fel. Elfordítom a fejem, lakozott fakomód, fénycsöves tévé, lecövekelek előtte. Belenézek. A sötét képernyőn túl nézem, hogy egy steril lepedővel letakart ágyon a nyugtatókoktétól kábultan fekszem. Nem is nézem, inkább előhalászom az emlékeimből, ahogy Mr. Cavalliont is, aki fölém hajol, és a fejemre csatolja a marsi emlékeket sugárzó fejpántot. Szemvillanásnyi ideig felizik a szememben szerzetesi gyanakvásom gőzölgő szenyne, az extra valóság hollófekete szabálytalansága, culája, gübü-fája, melynek tűzében folyékonyra tudnám olvasztani a fejpántot Mr. Cavallionostul együtt, de szerencsére nem teszek semmi ilyesmit. A koktél ereje fokozatosan gyűri maga alá emberszerű testem mélyén fortyogó dühöm kenőcsét, ahogy a tisztaság az erkölcsstelen hegyet. A televíziónak erről az oldaláról nézve Mr. Cavallion szemrebbenés nélkül, figyelmesen engem néz. Aztán a képernyő elsötétül.

A lakosztályom is igazi furaságokat rejt, amiket csak most kezdek felfedezni. A fürdőszobába lépve hagyományosnak ható mosdókaagyló, tükörrel. Belenézek.

Hát ahogy figyelmesen vizsgálom benne arcom változásait, a kádból mintha egy állat kémkedne utánam. Egy igazi marsi béka, egy kukucskaló brenya. Valahol már hallottam róluk. De úgy rémlik, ez csak mendemonda, mindenesetre a fürdőkád békalábain elcsodálkozom. A kezeimen is. Ujjaim puffadt virslikké változnak. Lerúgom a sportcipőt, és bámulom ahogyan dagad, meg növekszik a lábam. Megrázom a fejem. Egyelőre gondolatban zárójelbe teszem a tapasztaltakat, és visszatérek a tükörhöz. Reménykedő mosollyal nézek bele, amikor berohan Potya, a kutyám, és elszántan, egyenesen a fürdővízbe ugrik, ami elnyeli. Eltűnik, mint száz százalékgig a fürdő, amint az arcomat a vízébe nyomom, hogy megtudjam, hova lett a kutyám. Hiába, csak a képzeletem termékét látom a víz alatt. Kihúzó a fejem a sokemeletes, liftes tükörépület illúzióból, a vízből, a kádból, és a szoba közepén állva gondolok egyet, gyerünk át a falon, be a liftbe, hogy megnézzem a várost a Marson. Vállal neki-rontok a falnak, átúszok rajta, mint plazma az óceánon. A lift borzasztóan szűk, mellettem embertestű marslakók állnak, mint a viaszbáb. Rájuk nézek, furcsán merev arcuk taszít. Elfordítom a fejem, de a szemem sarkából valami elmosódott pacát veszek észre. A paca békát juttat az eszembe. Ijedten visszanezdek, de az arcuk pont ugyanolyannak hat, mint az előbb, csak közben talajt ér a lift és kinyílik az ajtaja. Előttem marsi fényben kígyózó metrószelvény. Átugrom és kapaszkodom a csőbe. Némán haladok a Phobostól a Deimos tér felé, csak a szerelvény üzemi zaja zúg halkán. Nem sejttem, milyen veszély leselkedik rám, mikor jönnek elő ezek az izék, marslakókból. Mégis gyanakodva nézem az utazó, mozdulatlan marslakókat, arcuk merev. Behunyom a szemem, majd hirtelen kinyitom. Ugyanazon ülésen, ahol az előbb még egy hosszú, fekete, egyenes szálú hajú nő ült, fura amőbát látok. Behunyom a szemem, de mire újból kinyitom ismét a fekete hajú nőt látom. Minden normális, igyekszem nyugtatni magam, de a mellettem álló szemüveges férfi helyett egy pillanatra ijesztő arcú, idegen világú képződmény áll. Nyelek egyet. Hátrafordítom a fejem. Nem akarok ránézni. Hirtelen a hátam mögött ülő két egyforma fekete ruhát viselő illetőre esik a tekintetem, két digitális képnek ható levegő-rétegű marslakó. Úgy érzem, láttam már ezeket az illetőket. Elég éles szögben néznek rám mielőtt felugranak és futni kezdenek felém. A metró fékez. Kétségbeesetten nyomom az ajtót nyitó gombot, és amint automatikusan kinyílik, kiugrom.

Deimos látszatát kelti a hely. A Marson épült város látszatát. Egy toronymagas ház tetején állok, és nem tudom, hogyan kerültem ide. A következő pillanatban feltűnik Deimos újabb nyurga, üvegfalú kilátója, majd tébolyító gyorsasággal egymást követik az éjig érő, de realiztikusnak ható épületei. Megszédülök. Úgy érzem, mint aki

altató hatása alatt a szike elől menekül. Hasonló helyzetben vagyok, állapítom meg, amint a következő, semmiből nőtt háztetőn megpillantom a két egyforma fekete ruhában az üldözőimet.

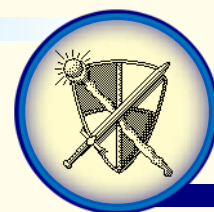
Remegek. Ekkor a magasból csaholás hallatszik, egy puffanás, majd még egy. A vizslám meg egy térkép a Marsról, rajta golyóstollal vésett iksz. Lehullik a tantusz. Én firkáltam össze a térképet, hogy tudjam, hol szálltam le az űrhajóval a vörös színű vulkánok között. Még nem emlékszem, mikor fogtak el. Arra viszont igen, mi volt a küldetésem, amiért ideutaztam: az igazi Marsot megtalálni. Feltérképezni. Fotózni. Mintákat gyűjteni, meg ... békákat. Bebizonyítani, hogy igaziak.

Potya, szólok egy mély lélegzetet véve a kutyámhoz,

irány egy Marskocsi, aztán sipirc az űrhajóhoz. Potya futásnak ered. Követem. Belemenekülünk a deimosi élet hamis, de realiztikusan ható zsongásába, egészen addig, ameddig egy üresen álló tragacsot nem találunk. Nem szép dolog a lopás, de nem érdemes ezen teketóriázni, amikor üldöznek, akkor érvénybe lép a muszaj. Elkötjük a hatvanas évekbeli fronthajtású dobozmodellt, és már vagy egy órája nyomom a gázt. Mögöttünk fekete kasziban nyomják a marslakók. Némaság hullik ránk. Potyának fel-le csapkodnak a fülei.

Időközben végigszáguldoztunk egy képzeletbeli városon. Szemünk előtt vörös dűnék. Tőlünk egy falunyira, a csúcsos dombnak a takarásában van az űrhajónk. Mögöttünk eltűnik az alibi Mars. Már sajnálom egy kicsit.

Natali Sanders Szellemkard

Dyra olyan gyorsan ült fel fektéből, hogy beverte a fejét a barlang alacsony mennyezetébe. Szőke, ezernyi apró fonatba rendezett haja szerencsére megóvta a fejét a horzolásoktól. *Megint rémálmom volt* – gondolta lassan viszszaereszkedve az elszáradt sárga virágokból bélelt fekhelyére. *Valami történt* – szimatolt bele az áporodott levegőbe, ami csípős, kesernyés, könnyfakasztó füsttel kezdett megtelni. Újra felült, most már óvatosabban, majd négykézláb, gyors tempóban kimászott az alacsony, vajútszerű vackából. Kiérve sűrűn patakzó könnyein keresztül is észrevette a nagy barlang száján át szivárgó füstcsíkokat. Ennek a barlangnak a hátsó lecsapott részében – amit csak pár nagyobb szikladarab zárt el attól, hogy egy egész legyen – húzta meg magát a lány, míg az Örökéletűnek nevezett megszámlálhatatlan korú aggastyán tanította. Mások bolondnak nézték, de Dyra zsigerből érezte, hogy a titkok nyitja a vénség sokszor értelmetlennek tűnő szavai mögött van.

Már majdnem teljesen besötétedett, a lebukó vérvörös nap utolsó sugara egy óriás, pikkelyes féllényre vetült, aki épp komótosan feltörte, majd gyors szörcsögő hangok kíséretében felfalta az agyat, s a még rángatózó emberi testet kettétépvé a sziklakiszögellésre dobta. A lány ezt látva a barlang falához lapult, lélegezni sem mert. Jól tudta, hogy ezek a lények könyörtelen vadászok, éles a fülük, jó a szaglásuk, s nem csak azt ölik meg, akire a varázslómágusoktól kivégzési parancsot kapnak. Rabjai az emberi agynak, azzal, hogy megeszik magukba szívják a megboldogult tudását, erejét, ezért, ha szagot fognak, könyörtelenül levadászzák a prédájukat. Ez a lény most hátracsapta hegyes, pikkelyes füleit, bólintott, majd hatalmas alakját meghazudtoló gyorsasággal eltűnt a sötétségben.

Dyra lassan fújta ki a bent tartott levegőt. Biztos hazaszólitotta a gazdája, szerencsémre – gondolta, majd végre bement a barlangba. A parázs még izzott, a füst fojtogató kezekkel szorította a torkát, s a látványtól kihagyott a

szíve. A tűz mellett hevert az aggastyán lefejezett teste, több helyen beleégtek a rádobált rongyok, amivel el akarták égetni. *Hát ezt éreztem, a halálotat* – gondolta, miközben kihátrált. A hajnal első sugara már a délvidék felé vezető úton találta. Sokat tanult az öreg mellett töltött évek alatt, s bár nem tudta meg, hogy mi a „máguskód”, úgy érezte, előbb-utóbb rájön valamelyikük, csak épségben érjen haza az övéihez.

A délvidéket széltében-hosszában uraló varázslók állandó harca élehetlenné tette ezt az egykor zölden burjánzó, vízben és nemesfémekben gazdag területet. A négy nagy mágusmester a négy részre osztott terület teljes jogáért és a varázstalanok uralásáért, valamint a föld rejtette kincsekért háborúzik már évezredek óta. Minden mester több ezres, mágusokból és elbájoltakból álló sereggel bír, akiket kemény és könyörtelen hadurak irányítanak. Az elbájoltak egykor sima mezei emberek és egyszerű teremtmények voltak, akiket elfogtak, majd megbűvöltek és hadrendbe állítottak. És még ott vannak a vadászok, a torz agyabáló féllények, a mágusok kutyái. Ezeket a veszélyeket számba véve próbált láthatatlan szellemként és erősen fülelve rátalálni a régi csapásra, ami megkerüli hosszan a mocsarat, és az erdőbe visz egyenesen. Már épp elérte a méregtüskebokrok szegélyezte kis szorost, mikor valami óriási erővel leverte a lábáról, kezek fogták be a száját, fülét sípoló hang töltötte be s a fejében megszólalt egy hang:

– Nem vagyok ellenség, maradj csendben, itt vannak a vadászok!

Dyra bólintott, hogy érti, majd hátrafordult, hogy lássa ki a másik. A mozdulat felénél találkozott a tekintete jóakarója rémülettől tágra nyílt szemével egy pillanatra, a következő percben a mellette landoló test puffanására eszmélt. A benuzsága félelem helyett haragra, majd dühre váltott, ahogy meglátta az óriás szarupikkelyekkel borított féllényt, ahogy feltöri a még mindig pislogó égkék szemű, lángvörös hajú fiúcska koponyáját, és egy szuszra

kihörpinti az agyát, s már nyúl is le érte. A még mindig térdeplő lány mellei elé kapta a kezeit, mintha imádkozna, kissé hátrahajolt a lény karmai elöl, és szúrt. Egyetlen tiszta dőfés az állon át az agyba, csak így lehet megölni őket – emlékezett vissza a vénember tanítására. És sikerült, most először eddigi élete során, az elképzelt kard testet öltött a kezei között, amikor szüksége volt rá. Eddig akárhányszor próbálkozott, nem sikerült. *Szóval akkor a düh az, ami segít koncentrálnom* – vonta le a következtetést. *Végre büszkék lesznek rám is enyéim, hogy már tudom használni a szellemkardot* – húzódott mosolyra a szája, s még jó párszor belerúgott a hatalmas testbe, biztos, ami biztos alapon, majd továbbindult.

– Még meg kell kerülnöm a széleken lévő mocsarakat, ahol a kórsápok élnek, és már haza is érek – motyogta maga elé.

Azoknak a rusnya, kígyószerű, halfejű lényeknek a harapásától mentsen meg a Véghetetlen, ha elkapnak, márpedig elkapnak. Ha a területükre tévedsz, jobb, ha megölsz magad, amíg még tudod, mert ha nem, pár napon belül pokoli fájdalmak között fogsz átváltozni, s egy leszel közülük, a mocsárvidék örökös foglya – elevenítette fel az aggastyán tanító szavait. Lassan haladt, próbált minél kevesebb zajt csapni, s nem hozzáérni a mérgező bokrokhoz. Mélyen lent jár már a nap vérvörös korongja, s már csak pár méter választotta el az erdő szélétől, mikor az utolsó sugárral együtt ő is elterült. Négykézláb kitapogatott egy zsákot, óvatosan kioldotta a száját, és lehúzta a benne lévő testről. Először azt hitte, hogy káprázik a szeme, mikor megpillantotta a vörös fűtös, bájos ifjú arcot, biztosra vette, hogy valami varázslat lehet a dologban, hisz látta a halálát. Gondolataiból kékes fények égi játéka rázta fel, a mágusmesterek harca már ide is elért. Gyorsan lehúzta a zsák maradékát a fiúcskáról és akkor vette észre, hogy a gyerek meztelen talpából egy ujjnyi nagy tüske áll ki. *Oh, áldassék a Véghetetlen* – sóhajtott – *ez csak mérge, nem vagy halott.* – Majd egy mozdulattal kihúzta, majd a szájával kiszívta a mérget. Pár pillanat múlva a fiú nagy levegőt vett, kinyitotta a szemét és ismerős kétséggel üdvözölte Dyrát.

– Tudtam, hogy megmentesz, megjósolták a csillagok – lehelte alig hallhatóan. – A fivérem nem élte túl ugye? Nem érzem a jelenlétét.

– Sajnálom, nem. Ikrek vagytok? Az ikrek ritkák erre felé. Boszorkányok? Hisz azokat már mind kiirtották, vagy nem?

– Igen, az utolsó Boszitia ikerpár voltunk, vagyok... Épp az északi végekbe próbált átcsempészni minket Legodaya hadúr egyik bérence. Legodaya elment az Örökéletűhöz, hogy megszerezze a tudást, és vérünket véve az átkok földjén magába szívja a boszorkánymágiát. Ám útközben

kiszagoltak a féllények és rátámadtak a kordéra, engem ide dobott az egyik, a fivéremet másfelé – hát ennyi röviden.

– Több vadász is volt? Én csak azt az egyet láttam, amit megöltem, most azonnal mennünk kell! – állította talpra az ifjút a lány.

– Itt húzódik a lassan vándorló erdő végtelenje, ahol apró termetű rémmanók élnek a fákon – mutatott előre Dyra. – Ebben az erdőben él most a klánom, miután egyességre jutottak a manókkal, miszerint visszaszerzik a szabadságukat a Fények mágusától, aki varázslattal kötötte őket az erdőhöz. Aki az erdőbe tévedt, vagy itt akart elbújni a hadurak kutyái elöl, az megpecsételte a sorsát, mert ezek a kis fickók a fákról ugrálnak a nyakukba, és a fülükbe suttogva szörnyű rémálomba küldik, amiből soha többé nem ébrednek fel, így az erdő teljesen biztonságos hely a klánunk számára.

– Tudom, hogy ti vagytok a Dyrahafang-ok, a szellemkard őrzői, egy ősi harcos vérvonal leszármazottjai. Kifinomult harci technikátok és telekinetikus erőtök van, amit századok alatt tökéletesre fejlesztettetek, nem csak mozgatni, de teremteni és elrejtetni is tudtok tárgyakat az akaratotokkal. A mágusokat és a vadászokat is csak szellemkardal lehet legyőzni – hadarta egy szuszra a fiú.

– Te aztán jól informált vagy, megjöttünk – torpant meg Dyra két egymásra hajolt fa előtt, majd féltérdre ereszkedett, lehajtotta a fejét és várta a bebocsátást. Már látta a fák mögött toporgó lábakat, a szíve hevesebben kezdett verni – mindjárt újra láthatja az öveit, ilyen sok, hosszú év után –, és ekkor egy magas sípoló hang kíséretében elsuhant mellette valami, majd a fáknak csapódott az utolsó boszorkány fejletlen teste. Mire a lány felállt, a két féllény közül az egyik a fiú agyát cuppogta, a másik épp elérte a karmával a jobb vállát, és átszúrva azt a levegőbe emelte. A lány nem kapott levegőt a fájdalomtól, közben a fák közül kitörő harcosok rárontottak mindkét lényre, pillanatok alatt veráztatta lett minden. Az egyik lényre sikerült végezniük, a másik állához, ami a gyenge pontja, nem sikerült hozzáférniük, mer Dyrát használta pajzsként. A lány próbálta előhívni a kardot, de a fájdalom erősebbnek bizonyult. Marcangolta a bűntudat az ikrek halála miatt, és ekkor felvillant emlékezetében a vénség egyik mondata: *– A végső végzet mindig a kard, te magad vagy a kard.* Most megértette, mit jelent. Mély levegőt vett, erősen magába nézett és elképzelte, ahogy pengéként áthatol a lény torján, fel egészen az agyáig, szétvágva a fejét.

A klán tagjai egyszerre álltak meg, ahogy a hatalmas test földet ért, és le sem vették a szemüket az ezüstös-kék füstből álló, lassan szertefoszló kardról, ami nemrég még a lány volt.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a simagöröngyösi zombi apokalipszis neked szól!

A két kötetes antológia ingyenesen, több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

SzaGe

A balek, a szomszéd és a feleség

A balek

„Nem megy az írás. Valahogy elfogyott az ihlet. Sokszor csak bámulom az üres papírt a monitor közepén. Nem jönnek a szavak. Az élet tréfát űz velem? Miért tűntek el az ötleteim? Most egy kicsit sajnálom magamat. Más úgyse fog. Mindenki túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy foglalkozzon a másikkal. De, hát ki vagyok én, akivel törődni kell? Egy senki, aki megint bámulja a semmi közepét a monitoron. Haszontalan gondolatok keringenek elmém-ben, amik arra se elegek, hogy egyetlen bekezdést írjak. Mégis, most valami mocorog bennem. Egy apró szikra gyúlt lényem mélységeiben! Megszületni készül egy mondat! Jaj, de régen volt már ilyen érzésem! Erre kopogtat valaki az ajtómon. „Fene”, vagy a „faszom” most jól kifejezi, mit érzek ilyenkor...”

Egy pillanat alatt ripityára tört az alkotási mámorom vékony üvege, mikor kinyitottam a bejárati ajtót. A szomszédom állt velem szemben. Végignéztam rajta. Arca sápadt volt, tekintete megfáradt, ruhája rongyos és koszfoltos. Mint aki most mászott ki másnaposan a szenesládából. Nem szólt semmit se. Kényelmetlenné vált a szituáció. Főleg, miután viczorogni kezdett, mint megboldogult Klapper kutyám, amikor elvettem a csontját. Némi morgást is hallottam a sárga árnyalatokban úszó fogai mögül. Végül megtörtem a csendet. Belevágtam a bal szemébe a nagykésemet, amit addig a hátam mögött szorongattam. A hideg fém majdnem tövig hatolt a szomszédom koponyájába. Aztán kirántottam a kést és beletoltam a jobb szemébe is. Kellott neki rámásznia a feleségemre! De nem ez volt a legrosszabb az egészben, hanem az, hogy egy tetves zombi állt előttem.

Pár napja pedig még minden rendben volt. Hazajöttem a melőlől, igaz, kicsit hamarabb, mint szoktam. Elengedett a főnök, mert elfogyott a munka. Ráadásul valamiért mindenki a rádiót és a televíziót figyelte rémülten. Mindig is utáltam a médiát, ezért rájuk se bagóztam. Pénteken amúgy is szerettem előbb hazajönni az iroda fogságából. Régebben mesélte az egyik kollégám, hogy a főnök időnként a titkárnővel flörtölt. Vagy inkább hetyegett a zárás követően. Na, azzal én is hetyegetem volna! Tünetem egy nő, de most már tudom, miért jött le párszor öklendezve, meg köpködve az irodából. Hiába, nem mindig esett neki jól a torokecsetelés. Pár napja, viszont őt se láttam. Csak úgy eltűnt.

Nem mindennapi látvány fogadott otthon, miután hazajöttem. A feleségemet a szomszédom reszelte a nappaliban. Jól megfélemeztek magukról. Rólam meg pláne. Még a ruhájukat se vették le teljesen. A szomszédom amúgy se volt egy lángelme, de legalább a módját megad-

hatta volna. Csíkos zokniban húzni egy nőt eléggé kiábrándító. Főleg, ha az nem az ő nője, hanem a szomszédjáé. Suhancoromban láttam egy felnőttfilmet, ahol a férfi lábán fehér zokni virított, miközben hátulról bombázta partnerét. Akkor mosolyogtam rajta, de élőben más ilyet látni.

Néztem a konyhaajtó mögül, ahogyan döngettek a hófehér bőrkanapén. Egy vagyon volt az a szar, most meg testnedvekkal maszatolják. Mukkanni se bírtam, pedig rendesen fortyogott bennem a düh. Mi a legjobb lépés, amit egy felszarvazott férj tehet? Rontsak nekik egy kapával, vagy fejszével? Volt a fészterben láncfűrész is, amit a kínai piacon vettem. Ahhoz képest, mennyibe került, jól tette a dolgát. Most is tenné, biztosan. Egy kis csonkolás ide, egy kis szabdalás oda, és voilá: bosszúm beteljesedett. De nem tettem semmit. Minek? Úgyse szeretett soha az asszonyom. Megvártam, míg maguktól befejezik.

A feleségem arca tisztességesen kipirosodott, amikor eléleztem, de kipihenni már nem tudta a numerát, ugyanis rájuk rontott egy idegen, aki a kert felől tört be a lakásba. A szomszédom itt már nem bizonyított. Eliszkolt, mint egy ijedt kisgyerek, aki szörnyet látott éjjel a ruhásszekrényben. Ez a zombi-idegen ráborult a feleségemre, leharapott egy darabot a bal melléből, és mohón falni kezdte, mint más a forró rántott húst. Aztán a jobbat is foglra hánnya. A fehér kanapé piros lett a vértől. Én eközben még mindig leskelődtem az ajtó takarásában. Sikított a feleségem, de azt már nem az öröm gerjesztette. Megvártam, míg a zombi befejezte asszonyom módszeres kibevezését. Egy kicsit sajnáltam. Mármint magamat, hogy ilyen szörnyű helyzetbe kerültem. Elégtétel lehet egy efféle büntetés a paráznának? Meglehet. Talán nem is volt igazi házasság a miénk. Illúzióban éltem idáig. Holott tudtam, egyszer velem is meg fog történni. Jobb is, hogy nem én döntöttem a feleségem sorsáról. Kialakult az magától is.

A szomszéd

Mindig úgy éltem az életemet, hogy megragadtam a kibaszott lehetőségeket. Nemcsak a munkában, hanem a nők terén is. A családi élet abszolút nem érdekelt. Helyette inkább faltam az életet: konditerembe jártam, néha egy-egy szteroidos szurika, de csak módjával, amfetamin és egyéb mikkentű a hétfégi bulikhoz, és száguldás a kocsimmal szinte mindenhol. Olyan is volt, hogy a könnyűvérű luvnyák seggéről szívtam a cuccot, ha éppen ahhoz támadt kedvem. Emellett a munkát se vettem meg. Jól fizettek a pakolásért a gyárban. Szóval, igazi legényéletet éltem.

Pár hete félmeztelenül nyírtam a füvet otthon. Néhány sáv volt már csak hátra, mikor feltűnt, hogy a szomszéd-asszony ki-ki tekintget a kerítés takarásából. Úgy éreztem, bejövök neki. Az efféle tiltott gyümölcs zamatot falat volt számomra. Tudtam, hogy férje van, de nem érdekelt. Közben ostorozta az agyamat a nyírás előtt felszippanzott narkó is. Félredöntöttem a fűnyírót, és nekiálltam megélezni a pengéket. Eközben ráfeszítettem a szálkás felsőtestemre, amin gyöngyözött az izzadtság. Sok csaj bukik az ilyen látványra, és úgy láttam, a szomszédasszony bekapta a horgot. Tíz perc kellemes flört után már a fészkerben basztam, mint egy görög félisten. Mennyire ki volt éhezve! Mennyire lúzer a férje! Ilyen virág terem a kertjében, és nekem kell leszakítanom? De gáz, Istenem!

A dolgom végeztével visszamentem a házba lezuhanynozni. Közben bekapcsoltam a tévét, ahol szinte minden adón valami fertőzésről beszéltek. Kerestem egy zenecsatornát, és jól felhangosítottam. Miután kijöttem a zuhany alól, láttam a konyhaablakon keresztül, hogy hazajött a szomszédom. Rámutatott a faszomra, aztán rá, és röhögtem egy hatalmasat. Egyébként sejtettem, hogy lesz még tiltott numera a közeljövőben, mert amit tőlem kapott az a nő, azt nem a zsebébe rakta.

Pár nap után a gyárban fogyásnak indult a kollégáim létszáma. Egyre többet kellett güriznem, meg túlóráznom. Végül felmentem megkérdezni a főnököt, hogy hol a faszba vannak a többiek. Szarul nézett ki a vén köcsög. Csak ücsörgött az íróasztala mögött. A szeme olyan tászkás volt, hogy három kiló krumplit is bele tehettem volna gond nélkül. Sápadt arcával rám nézett, majd közölte, hogy valami tetves vírus döntögeti a létszámot, és már ő is elkapta. Nekem se kellett több: megköszöntem az infót, és leléptem, nehogy rámcsulázzon véletlenül.

Drága szomszédasszony megint a kerítésnél sétálgatott. Integtetett nekem, én meg vissza. Közben a hírekben már megállíthatatlan zombijárványt emlegettek. A világvége előtt pedig csak egy dolgot tehet a kanos férfi! Mivel láttam lúzerkát kiállni reggel a kocsijával, gondoltam, itt az alkalom, hogy ismét barackot kóstoljak a szomszéd függőkertjéből. Vagy a hálószobájából. Tök mindegy.

Sajnos a hölgyikének nem volt annyira jó kedve. Miután átmentem, percekig panaszkodott, hogy itt a világ vége, és hogy ő ezt nem így akarta. De nem tudtam rá figyelni. Csak az illatozó punciját akartam. Egyszer csak beleunt a monológiájába, és magához húzott. Nekem se kellett több. Még a zoknimat se volt időm levenni, annyira megkívántuk egymást. Én voltam a szomszéd fehér kanapéjának az ördöge. Bár patám nem volt, farkam viszont annál inkább ágaskodott. De a sors fintora, hogy az utolsó együttlétünk alatt csak ő tudott élvezni. Nekem csapkodta az agyamat még az otthon felszívott cucc, amitől sokáig bírtam a terhelést. Illetve csak bírtam volna, mert egy kibaszott zombi az életünkre tört. Még sose menekültem álló faszszal, de most eljött az ideje. Nem akartam zombi lenni. A többi meg abszolút nem érdekelt. Önző voltam? Igen. Végül is nem az én csajom volt a szomszéd felesége. Én csak besegítettem neki, míg ő távolt volt. Aztán elestem a nagy sietségben a kerítés melletti járdán. Ekkor rám vetették magukat az Istenverte harapók. Esélyem se volt.

A feleség

A férjemmel való kapcsolatomban évek óta haldoklott. Gyerekünk sem született, bár mindketten egészségesek voltunk ilyen szempontból. Valószínűleg lelki okai lehetnek, mert sosem szerettük egymást igazán. A barátnőim szerint a kémia hiánya is rányomhatta bélyegét a boldogtalanságunkra. Az eltávolodás eleinte csak apróságokban mutatkozott meg. Pár erőltetett mosoly esténként, sablonos párbeszéd a munkahelyekről, elfojtott és kiegézt érzelmek takargatása. A rokonaim szerint meg nagy hülye voltam, hogy egyáltalán hozzámentem. Igazuk volt, nem tagadom. Aztán már nem is szóltunk egymáshoz, csak ha szükség úgy kívánta. Életem néma pokollá lett.

Úgy éreztem, nem lesz ennek a házasságnak megoldása. Úgy éreztem, hogy a világ is ellenem fordult. Hiába tiltakozott a józan eszem, elővettem nagyanyám boszorkányos könyvét. Leporoltam, belelapozgattam, hátha találok valamit, ami megoldja a keserűségemet. Nagyanyám szerint a szomorúság nem jó tanácsadó, mert a női lélek hajlamos meggondolatlan dolgokra, ha eközben a fájdalom folyamatosan égeti a lángjával. Végül leragadtam a halottak feltámasztásáról szóló résznél. Ez tiltott dolog volt, de nem érdekelt már. Mint ahogyan a férjem se. Világvégét akartam, de ha elmondtam bárkinek, mire készülök, kiröhögtek volna.

Miután végeztem a rituáléval a temetőben, hazamentem és vártam. Nem kellett sok idő az első hírhez a televízióban. Bemondták, hogy egy őrjöngő ember megharapott másokat egy helyi boltban. Aztán a sérültek is hasonló ámokfutókká váltak. Napok alatt elterjedt a zombi-kór, amit eleinte fertőzésnek gondoltak. De én tudtam az igazságot, és felizgatott a dolog. Forróságot éreztem a testemben, mint amikor elkaptam a covidot, de ez most jól esett a libidómnak, akár csak az ártatlanságom elvesztése az első pasimmal, Klausszal. Az is a temetőben történt, még lázadó kamaszkoromban. Kár, hogy pár napra rá elcsapta egy teherautó. Ő volt az egyetlen egész életemben, akit tisztességesen megsirattam.

Am elhidegült férjemre már nem számíthattam semmiféle téren. Hiába cicomáztam magam, észre se vett. Idővel felfigyeltem a szomszéd sráca, akiről sejtettem, hogy csapongó életet él, ellenben jó pasi volt, izmos és humoros. Ideje volt tennem valamit a vég beteljesülése előtt. Szegény, megboldogult nagyanyám biztosan haragudott volna, hogy elszabadítottam a világ végét, és én ennek ellenére csak egy férfit akartam magamon tudni. Többször is.

Világrengető orgazmust éltem át akkor a fehér kanapénkon. Az egész testem beleremegett. Eközben a szomszéd, akár egy szexgéppuska, úgy sorozott. Egy pillanatra el is felejtettem, hogy a temetőben végrehajtott rituálé „eljön” a felajánlott áldozatért. Elvégre az ördög mindig kér valamit a szívességért. És az alku tárgya én voltam. Klausz-zombi nem húzta az időt. Széttépett, mint oroszlan a gazellát. Megérte őt feltámasztani. Szerintem még mindig kívánt. Azt már csak a pokol tornácáról láttam, hogy a férjem kileste az utolsó légyottomat. Remélem, féltékeny volt egy kicsit, és belátta, mekkora veszteség érte. Ha mégsem, végül is mindegy. Az ördög szeretője leszek, amíg világ a világ.

Forczech Péter

Álmatlanság

A filctoll az asztalon megmozdul.

Először csak a szemem sarkából veszem észre, és egyetlen törekeny pillanatilag azt hiszem, mindez csupán a kialvatlanság káprázata. Ha elfordítom a fejem, és két másodperccel később visszanézek, csak a jó öreg fekete kupakos táblafilcet fogom látni.

Magyarázok tovább, de a pointer piros lézerpöttye vadul ugrál, ahogy a kezem fékezhetetlenül remegni kezd. A géphang a torkomban szabatosan, és a lehetőségekhez képest érthetően ecseteli tovább a húszas évek amerikai gazdaságában rejlő mély ellentmondásokat, amelyek előbb a nagy gazdasági válságba, majd egy újabb világháborúba taszították a bolygót. A kivetítőn egymást követő információk sorjáznak a szesztilalom, a szabályozatlan részvénytőzsde és a háborús hitelezés hatásairól. Mindez a tudatom külső peremén zajló automatizmus, ami kicsivel igényel csak több tudatosságot, mint a levegővétel, vagy a járás. Fecsegő felszín, de mögötte a mélység egyáltalán nem hallgat. Azt a mélységet (amit jobb híján a lelkemnek lehetne nevezni) most erősödő sikoltás tölti be, mely – ezt egy ideje sejtem már – csak az örület puha bársonyfalai közt fog elcsöndesülni.

Meg kell fordulnom, sokáig nem maradhatok így. Meg fogok fordulni és a padokban ülő néma fejek csoportjára próbálom szegezni a tekintetem. Egy fuldokló utolsó kísérlete lesz ez, amikor a hajó már mindenestül elsüllyedt és csak néhány deszkadarab lebeg a felszínen, körös-körül a végláthatatlan óceánnal.

Lassan fordulok meg, akár a leölt állat a nyárson.

Bár próbálom küzdeni ellene, a szemem mégis az asztalra siklik az irtózat felé, az örület örvénye felé, amely mindenestől készül beszippantani.

A kikapcsolt laptop vak képernyője előtt ott tekeregvonaglik a filctoll, mint egy giliszta a napon. A feliratok elmosódtak az oldalán és valami páraszerű nedvesség vonja be a... Mit is? Testet?

Érzem, ahogy kiszalad az arcomból a vér.

Kiszippantotta onnan a színt egy neveletlen kis manó – mondta anyám mindig. Vérszegény gyerek voltam, sokszor hallottam. Visszatérő sláger volt, soha le nem járó lejárt lemez. Ez szólt végig gyerekkoromban, és még az én gyerekeimnek is jutott belőle. Egészen addig, amíg anyám arcából is kiszívta a színeket egy neveletlen manó, akit az orvosi papírok csak mellrákként emlegettek. De ez a mohó kis szörnyeteg nem csak a színeket szippantotta ki. Mindenestül felzabálta őt, rágta-rágta éveken át, és mire kiköpte, csak egy csontig aszott múmiát hagyott.

A filctoll rángatózik és ficánkol, és a fekete kupakon apró, vaksi szemek nyíltak.

Persze kézenfekvő magyarázat lenne a kialvatlanság. Hallucinálok, vagy csak elaludtam, és most nyálcsorgatva álmodom. Mert már évek óta nem alszom rendesen.

A feleségem négy éve elhagyott. Két gyereket vitt magával (egy lány és egy fiú), és az illúziót, hogy lehet normális életem. Nem túl drámai történet. Nincs benne tányértörés, félrelépés, bírósági tortúra a vagyonszerzésről. Még csak üvöltözés se nagyon. Mindössze annyi történt, hogy Panni, akinek a húszas éveiben még elég volt a szűk pénzügyi idealizmus (kis lakás, házi lekvár, használt autó), a harmincas évei elején hirtelen Anna lett. Előbb szertelenül hosszú hullámos haját vágatta le, aztán jött a műköröm, a jóga és a business casual. Ez persze csak bevezető ujjgyakorlat volt a lényeghez: Anna nem óhajtott tovább sakkozni a számlákkal, nélkülözni a külföldi nyaralásokat, folyton turkálóból öltöztetni a gyerekeit, másodosztályon utazni, hátizsákból szikkadt szendvicset enni. Többé már nem elégítette ki a tudat, hogy a férje egy vidéki egyetem szerény keresetű oktatója. Főleg, hogy ez a férfi belekényelmesedett abba, hogy úgy tesz, mintha a Harvard szórakozott történelemszakkészítőt lenné, aki pipafüstbe BURKOLÓZVA DOLGOZIK ÉPP A SOKADIK NAGY SIKERŰ KÖNYVÉN. Új építésű házat akart, új autót (ha lehet kettőt), kertvárost, megtakarítást, jó borokat, éttermi vacsorákat. De mindenekelőtt perspektívát, biztonságot és lehetőségeket a két gyereknek, akik megboldogult házasságunk legmaradandóbb örökségének bizonyultak. Így hát egy felejthetetlenül átlagos őszi csütörtökön (egy előadás, két szeminárium, néhány javítandó zéhá, azaz reális lehetőség egy kis esti tévészere, majd némi álmos szexre) a feleségem bejelentette, hogy elhagy. Megvacsoráztunk, a gyerekek lefeküdtek, ő javasolta, hogy nyissunk fel egy üveg bort. Furcsállottam kicsit (bort hétköznap?), de örültem is, hátha valami felturbózott lepedőakrobatika következik. (Mert a férfiak többnyire ügyesen görbítik hozzá a valóságot az ágyékukban támadó gerjedelemhez.) Ehelyett Panni két pohár bor és három telehüppögött papírzsebkendő után közölte, hogy válni akar. Az érvelése logikus volt és támadhatatlan. Nem védekeztem. Aztán, miután ő lefeküdt, még egy üveg bor elfogyott, mellé egy doboz cigaretta is, és hajnalra előkerült némi bányászati férfikönnny. A részegség szentimentálissá tesz. Seregnyi gyengeségem egyike.

A válás bámulatos gyorsasággal zajlott le. Ő intézett mindent. Engem néha felhívtak, majd aláírtam a papírokat, amiket az orrom alá dugtak. Nem volt kérdés, hogy a gyerekek az anyjukkal maradnak, sem ők, sem én nem erőltettem az ellenkezőjét. Azt hiszem, elég nagyok voltak, hogy felfogják a válásunk okát, de még elég kicsik, hogy ne álljanak egyikünk pártjára sem.

Albérletbe költöztek, fel Pestre, én maradtam a szolgálati lakásban. Anna jó állást kapott, mellé egy sármos kollégát. Két éve házassodtak össze, és ragyogóan teljes életet élnek a házban, amit közösen vettek.

Irigylésre méltó otthon, voltam ott nemesgye. Megelevenedett IKEA-katalógus egy vonalzóval rajzolt, tökéletesen szimmetrikus utcában, ahol soha nincs morsa az asztalon, vagy folt a szőnyegen. Nincsenek kócos férfiak, elkenődött smink, ráncok a szájszegletekben, mosogatástól lepattogzott körömlakk, karikák a szemek alatt. Nincs gazverte veteményes, féreg a gyümölcsben, nincsen rozsdásodó kertkapu, repedés a járdán, vagy tarack a fű között.

Még mindig meghívják a gyerekek születésnapjára, bár egyre valószínűtlenebb jelenség vagyok ott. Mintha nem lennék valódi, csak utólag hamisítottak volna rá a képekre. Kopott, szintelen folyton halványuló fantomalak, amely egyszer majd eltűnik. Nagyjából ez leszek a gyerekek életében is. Kedves kis alak a múltból. APCA, akit megmegeglátogatunk, fel-felhívogatunk. Apa múlt időben.

Anna mindig kedves és előzékeny, ahányszor csak találkozunk. Puszi-puszi, vállveregetés, hogy vagy? Beszélgetés a semmiről, unásig ismételt kérdések (Hogy megy a tanítás? Hogy vannak a régi közös ismerősök? Van valakid?). Közben kávé, a gyerekek épp ki- vagy bepakolnak, összesen húsz perc az egész. Negyedévente húsz perc maradt nekem a nőből, akivel húséget esküdünk egymásnak Isten szent színe előtt, akinek életet egyetlen versét írtam, amit aztán félig részegen el is szavaltam egy szikla peremén, és aztán szeretkeztünk egészen hajnalig. Aki két csodaszép gyereket szült, mindkét-szer egy teljes napon át vajúdvá, de ragyogva közben, mint a nap.

Húsz percen át csak beszél, kérdez, válaszol, egy percre sem hallgat, mintha félne a csendtől. Én közben nézem a nőt a kosztümben, a melírozott hajjal, ívelt szemöldökkel és rájövök, fogalmam sincs, ki ez az ismeretlen.

A férje, Gábor ma már vállalkozó, valamilyen informatikai cége van. Korrekt figura, nem tesz keresztbe. Ennek leginkább az lehet az oka, hogy nem igazán tart emberi lénynek, csak valami fura növénynek, aki olykor felbukkan náluk. Tudja, hogy nem kell velem rivalizálnia. Azt hiszem, kicsit még hálás is nekem, hogy előzékenyen gondoskodtam két gyerekről, így ő kihagyhatta a szaros pelenkákkal járó szakaszt. Eleinte játszadoztam a gondolatokkal, hogy egy napon egy kalapáccsal verem szét azt az örökké jólfésült fejét. Aztán, minél idegenebb lett a nő, aki (ma már kozmikus véletlennek tűnő módon) a gyerekeim anyja lett, annál messzebbre került tőlem ez a kalapács.

Igazság szerint gyorsan megszoktam az egyedüllétet. Egyedüli gyerek lévén mindig is magányos voltam. A lakást persze gyorsan aggregénytanyává züllesztettem. A valamikori gyerekszoba dolgozószoba lett, bár kellett vagy fél év, mire be bírtam oda lépni. A kezdeti időkben igen sok részvétellel teli, kedvesnek szánt biztatást kaptam a kollégáimtól, akik egyértelműen az én szurkolótáboromba tartoztak, annak ellenére, hogy próbáltam (egyre reménytelenebbül) megértetni velük, hogy ez békés válás, nem háború. Ez az össznépi babusgatás igen gyorsan idegesítővé vált, bár kétségtelenül voltak hasznos elemei is. Hosszú hónapokig soha nem kellett kifizetnem a sörömet, az egyik kolléganőmet pedig a segítő-vigasztaló szándék egészen az ágyamig segítette (nem is egyszer).

Az álmatlanság észrevétlenül lopakodott be az életembe. Jó ideig a válással járó stressznek tudtam be, hogy egyébként is rendszertelen alvási ciklusom folyamatosan rövidül. A megnyúlt arc, az időnként ottfelejtett borosta, a szemeim alatt sötétlő foltok mind-mind szenvedésem stigmáinak tűntek környezetem szemében. Hónapok telhettek el – ma már nem emlékszem pontosan, mert az idő csuda ruganyossá vált mostanság – mire elhatároztam, hogy kipihenem magam. Túrázni mentem a Balaton környékére – talán őszi, vagy tavaszi szünet lehetett –, gondolva, vagy inkább remélve, hogy az egész napos gyaloglás majd kellően kitisztít és elálmosít ahhoz, hogy átaludhassak egy éjszakát. Aztán valamikor fél három körül a plafont bámulva rájöttem, hogy nem is akarok aludni, így az ébren töltött órák egyre hosszabbra nyúltak. A tavasz elejére már sikerült elérnem, hogy pirkadatig fent legyek és épp csak egy-másfél órára dőljek le, mielőtt dolgozni indulok. Az ébredés ugyan pokoli kínokkal járt, de egy bögrényi erős hideg fekete mindig segített úrrá lenni lázadó testemen. Munkába menet megittam egy vagy két energiatalt, az előadásaim között pedig elragcsáltam pár koffeintablettát és az íróasztalomon is folyton volt legalább fél csészényi kávé. Az első nyáron ugyan történt némi visszaesés (a kánikula idején olykor négy, sőt ötórányi egybefüggő alváásra is ragadtattam magam), de az őszi szemeszter kezdete gyorsan helyre rázott. Novemberre sikerült elérnem, hogy szinte alvás nélkül töltssem az éjszakát, és elegendő volt egy-két óra délutáni szundikálás a kanapén, hogy kibírjam. Karácsonyra napi átlag három órát aludtam, és ezt a mai napig sikerült is megtartanom. A napjaim szigorúan felépített menetrend alapján zajlanak. Egy órányi alvás után kelek, utána délután ket-tőig munka, háromtól ötig alvás, majd jöhet az éjszaka. Sötétedés előtt sétálok egyet, ami alatt a bevásárlást is el tudom intézni.

Sötétedés után, nagyjából tíz-tizenegy óra körül jön a kísértés ideje. Álmoságnak nevezik, bár semmi köze az álmokhoz. Nyúlós, mászkos csapda, a közepén ocsmány csápokkal, melyek le akarnak húzni a nyáladzó, magatehetetlen sötétségbe. Az alvás egy ragadozó, amelyik folyton a nyomunkban jár, és felzabálja az életünkre szánt időt. De én nem adom meg neki magam, megküzdök vele minden éjszaka.

Amint a nap lemegy, és bezárom a lakás ajtaját, lekerekednek a dolgok élei. Lágyabb lesz a világ, finoman rajzolt, legömbölyített körvonalakkal. Túlhajsolt szívem eszelősen dörömböl, vérekes szemgolyóimat a fáradság túsúrásai karmolják, és ahogy a világ odakint elhallgat, elő-elővillannak a szemem sarkában. Ha elég ideig virasztok, elég kitartó leszek, egy nap ottmaradnak. A múltkor már sikerült meglátnom őket. Négy óra múlt pár perccel és épp a fürdőszobai tükörbe bámultam. Olykor – ami azt illeti azt is mondhatnám: rendszeresen – beszélgetni is szoktam magammal. A magányos ember is szereti a kimondott szót, és másoké híján a magáét hallgatja. Hosszú percek óta álltam ott, amikor a meghallottam az apró lábak kaparászását. A fekete bogarak azok – gondoltam. A fekete bogarak, akikről egyszer már álmodtam. Egy évmilliókkal ezelőtti júniusi éjszakán, amikor Anna még Panni volt, szertelen, hullámos haja szétterült

a párnán, meztelen mellei a testemhez simultak, és félig nyitott ajkai közül úgy villantak elő az apró fogak, mint a tengerfenék homokjába ejtett gyöngyök. Apró sóhajok, alig érezhető rándulások jelezték, hogy valahol az álmai közt kószál, talán menekül az elől az Anna elől, akivé válni fog. Zihálva feküdtem mellette, lidércnyomásból ébredve, amelyben fekete bogarak rágták a testemet. Másnap észreveszem majd az első ősz szálakat a hajamban, de nem szólok róla senkinek. És nem álmodok bogarakról hosszú-hosszú évekig. Nem jut eszembe a létezésük addig az éjszakáig, amelyben a tükörben lévő arcot bámulom, amely már nem teljesen emberi arc.

Azóta minden éjjel látom az árnyékukat, hallom a neszezésüket, a sercegést, ahogy apró üregeket rágnak a falba, hogy peték millióit helyezték el ott. Az üregekből aztán lárvák vonaglanak majd elő vakon és éhesen. A húsomat fogják enni, keresztülfurakodnak az ereimen, lyukakat vájnak az agyamba. Az álmaim helyére rágják magukat, bebábozódnak, aztán egy nap egyszerre kelnek ki az ujjnyi méretű szarkofágokból. És a rettenetes fekete szárnyak egymást érik majd, körbezárnak, remegő kitinkoporsóvá lesznek, amelyen se fény, se hang nem hatol át többé.

Az éjszaka sötétje nem más, mint milliárdnyi bogár egymáshoz préselődő háta. Ők nyelik el a fényt, a hangokat, az éjszaka torz árnyékai az ő testükből folynak elő, mint valami váladék.

A tükör előtt állva minden éjjel hallom őket. Tudom, ha hátranézek, nem lesznek ott. Rettegek, de vágyom a látásukra, őket várom minden éjjel egész addig, amíg a felkelő nap sugarai át nem dőfik az eget.

A filctollból lett rém mászni kezd. A puha test színtelen, nyálszerű pacát húzva maga után lassan felmászik a laptop billentyűzetére. A billentyűk mozogni kezdenek, mindegyik egy apró fénylő hátú fekete bogár. A gépből kilógó kábel sötétvörössé vált. Egy ér – sikolt fel magamban az a részem, amelyik még mindig ragaszkodik az értelem utolsó morzsáihoz –, szentséges Úristen, egy ér, amiben koszos, alvadt vér áramlik.

A szám továbbra is tátog, az ujjaim izzadtan csúszkálnak a kezemben szorongatott presenteren. Lassan, izmam végső megfeszítésével elfordulok az asztaltól és felnézek. És a látvány, amit az emberi tekintetek helyén találok, maga a szavakkal ki nem fejezhető iszonyat.

Az első padban ülő lány (túlérett keblek, mély dekolta, feketére festett szemek és haj, hófehér bőr) ujjai megfeketedtek és hártya nőtt közöttük. Máskor alabástrom színű karja most zöld pikkelyekkel van tele. Az arcába nézek, és egy hulló halott tekintete mered vissza rám. A szájában túhegyes fogak villannak, duzzadt ajkát kígyó-

nyelv nyalogatja. Nyaklánc (kereszt egy ezüstlánc, elfeküdve a mellek közötti völgyben) vonagló féreg sokaságává változott. Érzem, ahogy az örület lassan áttöri a sáncaimat, egyiket a másik után, a védők a fellegvárba szorulnak vissza, és nemsokára odavesznek mind egy szálíg. Zsebre tett kezemmel a combomba csípek és nagy nehezen elszakítom magam a hullószerű kreatúra látványától. Végignézek a csoporton.

A húsz-harminc gyönyörű fiatal ember sikamlósan remegő testű irtózatossá lények csoportjává változott. Mozdulatlanul, hang nélkül ülnek a padban. Némelyiknek hatalmas rovarszeme és csápjai vannak, egyiküknek (jóraló srác, a legjobb tanítványaim egyike) véres indák nőttek a végtagjaiból, a mellkasából, a nyakából, az arcából, és most félig állat, félig növény teste ott remeg tőlem nem egész egy méterre. Egy lány (szőke, álmos tekintetű, sírni valóan gyönyörű) rücskös bőrt növesztett, agyarakat, köztük olyan szívókorong-szerűséggel, amilyen a legyeknek van. Néha egy-egy pillanatra odacuppantja a padra, mocskos, fekete foltot hagyva maga után.

A falak is átalakultak. Összeszűkültek és barnás lé csorog le rajtuk. Az óramutatók hatalmas szitakötőlábakká lettek, de – röhög bennem az a részem, amelyik már feladta a harcot – az időt még mindig pontosan mutatják. Még tíz perc van az órából. A filctoll-gilisza nagy falatot harap ki a laptop képernyőjéből, a tábláról olvadtan csorognak le vékony csíkokban a szavak, amiket korábban odaírtam.

Lábaim meg-megbicsaklanak, ahogy az ajtó felé botorkálok. A kilincs úgy tekereg, halk, sístergő hangot kiadva, akár egy féreg, amint egy halott szemébe fúrja be magát. Vállammal kilököm az ajtót, mely nedvesen cuppanva hasad szét, sárgás-vöröses lé csorog belőle, akár genny a sebből, eláztatva az ingem és a hajam. Kétszer is a földre esek, míg összeakadó lábakkal végigvonszoló magam a folyosón. Kizuhanok az egyik oldalajtón az udvarra. Hanyatt fekszem a földön, hagyom, hogy a szél az arcomra szárítsa az izzadságból, könnyből, gennyből álló maszszát, mely rátapadt. Lehunytt szemhéjamon át látom a narancsvörös izzást, és tudom, hogy nem a nap fénye az, mert nincs többé nap.

Végül kinyitom a szemem, ahogy utolsó lélegzetvételével a fuldokló is megnyitja tüdejét a víz előtt. Az égbolt helyén végtelen piszkossárga hártya feszül, mögötte mint ha egy beteg szív lüktetne, és minden lüktetéssel egyre nagyobb repedések futnak rajta keresztül, melyekből kávébarna lé szivárog. És a hártya mögöl egyre erősebben hallatszik a sercegés, az apró, kemény szárnyak surrogása, a milliónyi rovarláb kaparászása, míg a rettentő burok végül átszakad és mindent eláraszt a sötét felhő, az éjfeleke bogarak végtelen serege.

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyenek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

53. fejezet

Húrelmélet

írta Craz

Kókuszpók négy évvel ezelőtt dolgozta ki az univerzális húrelméletét.

Az ötlet egy jól sikerült koncert utáni italozás során kezdett kibontakozni a setét varázsló agytekervényeinek porosabb zugaiban, a banda szólógitárosával folytatott emelkedett eszmecsere közben.

Akkoriban szaporodtak meg a koncertek a Próbagoblinban. Eleinte csak alkalmanként lépett fel egy-egy nem annyira ismert zenekar vagy énekes kisebb közönség előtt a pinceteremben, egy kisebb belső udvaron, esetleg egy sebtiben összeácsolt színpadon, hátul a sziklafalnál, nem messze a kazamaták bejáratától. Igaz, már akkor is fellendítették a Szolgáltatóház italfogyasztását.

Akadnak sikeres fellépések, meg néhány megosztó. Példának okáért fellépett egyszer egy addig ismeretlen elf lány. Mint kiderült, egy másik világból látogatott át az egyik térkapun a Száznevű városba, úgy mond lazítani egy fáradtságos hét után. Egyszál gitárral érkezett, na jó, ruha is volt rajta. Igaz úgy nézett ki, mintha két csíkos morcsák megszagatta volna.

Rövid intermezzo után Nyakonöntő neki adta estére a pincetermet. A kezdeti negyven fős közönségből húsz fél órán belül távozott, ellenben huszonnégy, zömében dombitorpe érkezett. Nekik valamiért nagyon bejött az elf lány zenéje, a Fütysin harapott őzike balladáját kétszer is visszatapsolták.

Kókuszpók egyetértett a gitárossal abban, hogy ugyanazon dolgot, cselekvést széles skálájú minőségben lehet elvégezni. Azonban eltért a véleményük, egy gitárszólóban milyen arányban lényegesebb maga a zenész, a hangszere, avagy annak a húrjai. Szó szót, pohártartalom pohártartalmat követett, majd megegyeztek abban, hogy a kérdéskört érdemes objektív, a varázslói tanokra épülő nézőpontból is tanulmányozni.

Maga a kísérletsorozat egy hétig tartott a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház egyik külső vendégházában, ahová egy belső térkapun lehetett eljutni. A kapu azon a héten igencsak nagy forgalmat bonyolított. Kókuszpókék naponta számos alkalommal léptek át rajta, a teljes felszerelés átvitele is hosszabb időt igényelt, valamint meg kellett szervezni a résztvevő segítők pontos napirendjét, ellátását is; ami

a megfelelő étkeztetés mellett igen változatos alkoholfajtákat is tartalmazott tekintélyes mennyiségben.

A kísérlet során mindent figyelembe vettek. A gitáros tehetségét, személyiségét; itt például rosszul szerepelt az a zenésztípus, aki még a kocsmazajt is kotából játszotta. A hangszerek típusát, minőségét; majdnem százféle gitárfajtát próbáltak ki azon a héten, itt Kókuszpók meglehetősen érdekes összefüggést fedezett fel a húrok rezgése és a résztvevő segítők viselkedésmintái között. De még számba vették az esetleges zavaró külső körülményeket is, például, ha a közelben az előadás alatt orkok zajonganak, tűzifát fűrészelnek avagy macskákat nyúznak.

A kutatás lényege röviden summázva annyi volt, hogy a különféle változókat tervezetten alkalmazva megmérjék, mennyi idő alatt kerül le a lányokról a bugyi.

Mindenesetre egy messzi világban található vilánygitárokat gyártó cég forgalma hirtelen igencsak megugrott akkoriban.

54. fejezet

Világok között

írta Trux Béla

A Száznevű város a maga romlottságában is bámulatra méltó. Szinte élő entitásként terjeszkedik, növekszik évről évre. Szépreményű polgárok, kereskedők, nemesek, tudósok és művészek éltetik, és az egészet átszövi a bűn, a korrupció. Az utcákat csavargók és bűnözők járják, akik erőszakkal igyekeznek érvényt szerezni akarataknak. Ugyanezt a játékot magasabb körökben intrikának hívják. A szabályok is ugyanazok, csak éppen a rossz döntésekbe egész familiák bukhatnak bele.

A város lakossága igazán vegyes összetételű, ám nem volt ez mindig így. Emitt elfek laknak, a másik végén pedig goblinok. Egyesek váltig állítják: ők ugyan még egyetlen fia koboldot, sem láttak errefelé, mások pedig biztosan tudják, hogy az egész Rontó negyedét ők töltik meg. Sőt, egyenesen ők alapították a várost annak idején. És akadnak olyanok is, akik zombikat is láttak már az utakon csoszogni, ami más-különb teljességgel lehetetlen. És ami a leghihetlenebb, egyes megátalkodottak váltig állítják, hogy embereken kívül más soha nem is lakott itt. Sőt az embereken kívül más, értelmes faj nem is létezik, úgy egyáltalán!

Azt meg kell hagyni, minden szóbeszédnek van némi valóságalapja. És valljuk be: egy holdfényes éjszakán, a kétszekérnyi széles Vigadó sugárutat szegélyező mulatók és színházak mentén végigsétálva könnyű elképzelni, hogy valóban csak emberek élnek errefelé. Az andalgó szerelmesek lépteit lágy muzsikaszó kíséri, az üvegpoharak csilingelő koccanását pedig bájos, női kacagás nyomja el. Legfeljebb kózsá elfek borzolják olykor a kedélyeket, mikor megunván a hárfamuzsikát és a fajuk körében dívó pajzánverses esteket, az emberek között keresik az élvezet forrását. Ám aki szilajabb szórakozásra vágyik, az itt rossz helyen jár. Elvégre mindenki tudja, hogy az orkok a nyugati vég késdobálóiban isszák félholtra magukat.

Egy szó, mint száz: a város száz és száz arcát mutatja az átutazóknak, és még ennél is többet tartogat az itt élők számára. Azonban mindegyiket csupán Alsódombi Menyus ismeri. Ugyanis Menyus átjár a világok között.

Ebből következően valószínűleg ő az egyetlen, aki valóban látta már a város minden arcát, amit más és más síkokon, más korokban mutat meg igazán, és – bár ezt kevesen tudják – Menyustól származik a Száznevű város elnevezés is. Ámbár ez utóbbi tényleg olyan dolog, amire egyből rá lehet mondani, hogy ő, ugyan már, hiszen ezer évvel ezelőtt is ez volt a neve... Valóban. Csakhogy e nevet Menyus még akkoriban találta ki.

Menyus a maga harminckét életével többet megélt már, mint mások száz esztendő alatt. Volt már rikkancs, újságárus, bankigazgató és bankrabló is (nem egyazon időben, de még csak nem is ugyanabban a világban). Próbálkozott regényírással és egyszer színésznek is elszegődött. Polgármesteri ambícióit azonban sohasem sikerült megvalósítania, mert a ranglétrán nem jutott feljebb az ügyvédi szakreferens, vagy éppen az irodai előadó pozíciójától. Az ezen munkakörök betöltése során érzett idült elégedetlenség meglehetősen kellemetlenül érintette az egyébiránt mozgalmasabb életvitelt kedvelő fiút, ezért néhány próbálkozást követően feladta a politikai pályafutásról dédelgetett álmait.

De ha őt kérdeznénk, akkor minden bizonnyal arról beszélne szívesebben, amikor próbagoblin volt néhány nap erejéig. Ezen rövid időszak során változatos feladatokat látott el egy varázslómester szolgálatában, és noha ezek a feladatok egytől egyig érdekes kalandokba keverték, hamar kibuktak a fajok közötti különbségekből fakadó problémák. Elvégre Menyus a legkevésbé sem volt goblin, még ha terme alapján akár annak is vélhetnénk. Próbagoblinnak is éppen csak, hogy megfelelt.

És hogy miképpen élhetett meg ennyi életet egyetlen ember? Nos, először is, egy szóval sem mondtam, hogy Menyus ember lett volna. Másodszor pedig, mint már említettem, Menyus átjárt a világok között.

55. fejezet

Lidérc! Nyomás!

írta Vihartáncos

Megőrültek. Ezek mind egyszálíg nem normálisak.

- Na és? - vonja meg a vállát Fedoran, mikor a lány ezt hangosan is kimondja. - Nővérem is komp akart lenni, de nem komp lett...

- Rádásul nincs is nővéred - veregeti vállon Aron vigasztalón.

Lúkras némán támasztja a falat, keze-lába szokás szerint keresztben, és a padló egy pontját fixírozza. Neki nincs kedve a humorhoz. Egy ideje rángatózik az állkapcsán az izom.

Marcus várakozva tekint Tamarisra.

Tamaris döbbsen mered a kezében tartott spéci lőfegyverre.

Ezzel egy sivatagi fúróférgyet is könnyűszerrel lehetne ölni.

A feszültség nőttön nő benne.

- Vegyük át még egyszer! - Hangja nem tükröz magabiztosságot. - Fogalmatok sincs, hogy mi az ott fent, és eddig senkinek sem sikerült kiirtania, mert aki csak felment oda és meglátta, megőrült, rádásul arra sem jöttetek rá, miért hallom én és ti miért nem...

- Pontosabban mindegyikünk érzékeli, de te hallod is - bólint Fedoran.

- A halálba külditek őt - szólal meg Lúkras. Zárkózott morvasága az ötlet elhangzása után csak fokozódott. Marcus viszont felfigyel valamire. Tanonca hangjából aggodást hall ki. Félrevonja Tamarist.

- Lúkras szintén érzékeny erre a lényre, mint bármelyikünk - súgja a lánynak. - Képtelen aludni tőle, holott ő nem is hallja a mocorgását. Szerinted miért?

- Rémálmok... - súgja vissza a lány szinte azonnal.

Marcus bólint.

- Mindannyian másképp reagálunk. Lúkrast magad is láthatod, milyen. Fedoran titkolja, de minden este megküzd vele, s végtelennek tűnő jókedve, bár ez az alaptermészete, megváltozott, mióta ez a lidérc beköltözött. Erőltetett lett. Aron ugyancsak felnőtt férfi. Nem mer kimenni a fürdőbe este.

- És te? - szalad ki a kérdés Tamaris száján, de látva az idősebb férfi megtört tekintetét, meg is bánja azonnal.

- Te hallod, de nincs rád hatással. - Marcus nagyot sóhajt. - Nekünk, az árnyak őreinek, akik úgy mozognak benne, mint más az utcán, viszont mind-mind van valami félnivalónk, amit a lidércünk irreális és abnormális módon felerősít.

A lány lesüti a tekintetét. Nem említi azt, hogy mióta itt időzik náluk, estelente látja mozogni az árnyékokat, volt, hogy a közvetlen közelében változtatott alakot az állólámpa árnya.

Arról nem is beszélve, hogy bőven van neki is félnivalója.

Marcus alig két héttel ezelőtt első pillantásra meglátta, hogy Tamaris ugyanúgy árnyjáró, mint ők.

A drámai Ki költözködik naphosszat? kérdésért követő napokban együtt gyakorlatoztak, és Marcus legnagyobb öröme, Tamaris oly természetességgel jön-megy az árnyékokban, mintha ez lenne a világ legegyszerűbb dolga. Ezért is gondolt pont rá. Ha bajba kerülne, könnyedén el tudna szökni.

A lány most végigtekint a néma kis csapaton.

Válogatott társaság, egyik tagjával sem tanácsos ujjat húzni. Mikor összedolgoznak, akkor meg végképp nem. És amitől ők félnek, attól Tamaris egyenesen retteg. Ellenben, ha őt különlegesnek tartják, meghagyja őket a hitükben. Hadd higgyék őt bátornak. Legfeljebb kiderül, hogy nem az. Addigra, az elsorolt példákat ismerve, úgyse fog emlékezni, vagy tudni róla.

Valahol számára is párállik egy sírgödör.

Követi Marcus példáját és szintén nagyot sóhajt. Elszántan belenéz a férfi szemébe.

- Legyen hát.

Rá sem nézve a többiekre, tudatosan megindul a lépcsőn. Ha rájuk nézne, azonnal megtörne hirtelen jött magabiztossága.

Megáll a padlásajtó előtt. Kis híján bekopog, mire rájön, hogy ez a világ legnagyobb baromsága lenne.

Elképzeli, amint a lidérc, egy írnok fontoskodó hangján közli az ajtó túloldaláról: - Tessék, csak tessék!

Tamaris erre a lehetetlen jelenetre felhorkan. Behunyja a szemét, majd egy mély lélegzettel lenyomja a kilincset.

Az ajtó halálos némán nyílik ki, befelé tárulva pedig természetellenes sötétség tekint vissza a lányra. Sokszorosára nő a lény jelenlétérezete.

Visszatekint a lépcső alján összegyűlt többiekre. Mélyen a retinájába ég a kép: Fedoran szorosan behunyt szeme, Aronéban kialvó fény, Marcus arcára mélyen ülő bánat. Lúkras a kezeibe temetett arccal, lassan, guggoló helyzetbe csúszik le a fal mentén.

Tamaris átlépi a küszöböt, aztán az ajtó síri csendben bezárul mögötte. Mindent elnyelő sötétség és hópuha csend veszi körbe a lányt.

Ami szinte rögtön feltűnik neki, az a levegő minősége. Egy padláson keveredik a por, a doh, és a régi tárgyak szaga a fent megült melegséggel. Itt viszont könnyed és rendkívül tiszta levegő fogadja.

Felkattintja az elemlámpáját. Normál esetben faltól falig kéne látnia. A sötétség viszont úgy veri vissza a fényt, mint a tejköd. Habzsolja, maga alá gyűrni igyekszik a világosságot.

Tamaris halad előre, egész testén glédában állnak a szőrszálai.

Eszébe jut Aron egyik tanítása: Az emberek nem attól félnek, hogy egyedül vannak a sötétben. Hanem attól a tudattól, hogy abszolút nincsenek egyedül.

A természetellenes sötétség mellett ismét feltűnik neki a csend, a várakozó.

Elér a padlás végéig és megáll egy asztal előtt. Különböző tárgyak sorakoznak rajta.

Szemügyre veszi őket, de nem nyúl hozzájuk. Elmélázik rajtuk. Aztán meghallja.

Közvetlenül a háta mögött az őt kísértő, sűrűlódó hang lassan közelít.

Tamaris komolyan uralja önmagát, ahogy a gerincébe érzi annak a valaminek a közeledtét.

Megállja, hogy ne forduljon hátra, ne sikoltson.

Pulzusa az egekben, fülében érzi a vérének ritmikus lüktetését.

Behunyja a szemét, és háromszor vesz mély lélegzettel.

A harmadikat picit bent is tartja, mielőtt kifújná.

Ilyképpen sikerül valamelyest csillapodnia. Lassan hátrafordul.

Amivel szembe találja magát felülmúlja minden képzeletét.

56 fejezet

Tetovált lányok

írta Kovács Gábor

Értelemszerűen a Tetovált lányok utcájában kezdem a puhatolózást. Mivel a célszemélynek csupán a nevét ismertem, a kinézetét viszont egyáltalán nem, meglehetősen elkeseredetten indultam el. Ezért megint csak magamat okolhattam, a nő varázsa gyenge rutinomat is térdre kényszerítette. Mielőtt azonban egyetlen szürkeként beléptem volna a színek birodalmába, egy helyre még betértem, közvetlenül az utca sarkán.

A fűvészhez.

Az ő növényei segítenek a tájékozódásban, irányt mutatnak a szürreális utazásban, ami néhány lépésre kezdődik.

– Tudja már, mit keres? – kérdezte a langaléta köpenyes, aki nekem háttal állt, mikor beléptem.

– Azt még nem, de gondolom, maga majd segít.

– Mindenki tudja, mit keres – fordult felém az idegesítően tudálékos arcú patikus. – Vagy, hogy kit. Itt mindenki keresgél, barátom. És ha rajtam múlik, meg is találja.

Gyorsan vázoltam neki jöttöm célját. Néhány pillanattal az állat vakargatva gondolkodott, majd a pultba nyúlt és egy üveget rakott elé, amiben elszáradt bíbor színű levelek mozogtak recsegve.

– Ez az, ami kell ide – húzta ki magát büszkén. – Csak morzsolja szét egy kicsit, majd szippantsa fel! Ha megjön a hatása, indulhat. Addig ott leülhet az ablaknál. Figyelje a színeket.

A fizetségért nyúltam, de mindkét kezét védekezően feltéve a fejét rázta.

– A lányok fizetnek mindent. Ha úgy alakul, majd nekik kell törlesztenie.

Leültem hát és a kinti világot kezdtem bámulni. Alig észrevehetően, de a kontúrok megvastagodtak, a színek élesebbek lettek. Vártam még, míg kicsit hozzászokom, aztán köszönés nélkül hagytam el a fűszeres házát.

Kalandozó természetemnek hála, nagyon sok mindent láttam már, de ami az utcában várt rám, az tényleg megdöbbentett. Mintha egy erősen bemindenezett festő csúcsra járatott trippjének legdurvább víziójába léptem volna be. Körülöttem nagyon színes, folyamatosan örvénylő alakok keringöztek, ugráltak és ordítottak hang nélkül, mosolyogva, egyenesen az arcomba. Már éppen követni akartam őket nonfiguratív táncukban, amikor szorítást éreztem a karomon.

– Igyál egy kortyot!

A hangot mintha csak az elmémbe hallottam volna. Nem is törődtem vele, amíg állapot megragadva maga felé nem fordította még mindig ámuldozó arcomat. Világoszöld bőrű, tükörsimára borotvált fejű helyi amazon volt az, ki rám parancsolt. A testét borító virágok egyetlen szempillantás alatt nyíltak ki, majd hervadtak el. Számba tette az üveget és megitt, akár egy éhes csecsemőt. Ki akartam köpni a rothadt hal ízű lötytyöt, ami végigkaristolta gigámat, de nem lehetett. Kezét végig a számom tartotta.

– Mindjárt jobb lesz – jelentette ki. – Az a sarlatán mindig túlzásba esik, ha idegenekről van szó.

Miután térdre rogyva kiöklendeztem magam, felnéztem idegenvezetőmre.

– Mi a keserves trágyakoncetrátum volt ez? – kérdeztem rekedten.

– Gyatránium, kedvesem – válaszolta, majd felsegített szánalmas pozícióból. – Segít a tisztánlátásban.

Néhány perc elteltével valóban megszűnt az előbbi kavalkád, habár korántsem teljesen. Végignéztem az utcában. Szinte teljesen pucér lányok álltak, bármerre néztem, néhányuk magamhoz hasonló nevetséges fazonok társaságában. A csupaszbőrök mindegyikén életre kelt rajzok mozogtak szüntelenül. Hátaból kiugráló, majd vízbe csapódó halakat láttam, irritálóan rózsaszín indákat hasakból kinőni, vérszomjas tigriseket oldalbordák közül kiugrani és apró sárkányokat arcokon tüzet okádni.

– Tehetek érted még többet, angyalkám? – tette fel pártfogóm a legalapvetőbb kérdést, amit itt üdvözlésként használtak. Mielőtt azonban válaszolhattam volna, hirtelen megragadott és magához rántott. Végigszagolta nyakamat, majd ellökött magától és gyanakvóan végigmért.

– Priestus – mondtam, mielőtt megszólalhatott volna.

Elvigyorodott.

– Igen, tudom ki az. Az ugyanilyen illatú.

– Talán tudod is merre találok?

Nem válaszolt, csupán a tenyerét nyújtotta felém. Beletúrtam kabátom zsebébe és kifizettem a választ.

– Te nem az utazásért jöttél, pedig élvezted volna – mondta búcsúzásképpen. – Talán még én is – tette hozzá, mikor már azt hitte nem hallom.

A jelet, amit keresnem kellett, nyálával rajzolta az alkaromra. Sápadt bőrömmön szinte világított a bőre színével megegyező rajz. Egy kör, benne egy kisebb kör és egy kereszt, ami folyamatosan pörgött.

Tovább sétáltam az eleven festmények között. Próbáltam nem leragadni egyetlen meztelen műalkotás mellett sem, ezért sokszor elő kellett vennem zsakettemből az üvegcsémet, ami a legtöbb esetben segíteni szokott. Talán órák is elteltek, mire végre ráleltem a keresett épületre, minek homlokzatán ugyanaz a jel volt, ami még mindig sikamlós kezemen. Ahogy beléptem, a rögtönzött iránymutató megszáradt és lepergett rólam.

A kinti nyüzsgéshez képest bent még nagyobb zivaj fogadott. A néhány lépésnyi helyen mintha egy forgalmas piacon lettem volna, mindenhol nővények, állatok és régen elfeledett emberek lökdöstek szinte faltól falig, míg a helyiség közepére nem értem. Akkor mérséklődött a forgalom, és a mindenféle alakok lassan szétnyíltak előttem. A rögtönzött út közepén egy tökéletes testű nőstény félemler körvonalai kezdtek kirajzolódni az árnyékból. Háttal állt nekem. Csak akkor fordult meg, mikor már az összes lény visszapihent bőrére, akik addig gyanakvóan kerültek. Csend lett hirtelen.

– Rég elment innen – szólalt meg a szoborszerű. Hangja egyszerre volt kedves és vészjósló. – Igen, a lányok már értesítettek.

– És hova ment? – próbáltam megőrizni magabiztosságomat.

– Ahova a magadfajták járnak, ha nem tudnak mit kezdeni az életükkel.

– Akkor én itt végeztem is – idéztem ismét az életem felforgató könyvből, és az ajtó felé indultam.

– NEM!

Kiáltása megbénított. Mielőtt megmozdulhattam volna, a hátam mögött termett. Megragadta vállamat, és suttogni kezdett a fülemben, de szavai ordításként hatottak.

– Én teremtettem ezt az utcát. Én felelek itt mindnért. Ha el akarsz innen menni, azt csak az én engedélyemmel teheted meg. És én, még nem engedlek. Az ő barátai a mienk is.

– Fenyegetéssel nem jutunk előrébb – téptem ki magam szorításából.

– Négyes szoba – szólalt meg negédesen. – Innen senki nem megy el örömtelenül.

Nem volt már kedvem vitatkozni, ezért elvettem tőle a kulcsot, amit tenyerében elém tolt, és elindultam a szoba irányába.

Cyrus Livingstone

A kóbor bajnok – II. rész

Raoul és Medyr a tornát követő héten még élvezhette Benedictus vendégszeretetét. Bálok követték egymást, egyik nap még solymászatra is elhívta őket a báró.

A multságok végével a vendégek szétszéledtek, Raoul és Medyr csatlakozott Benedictus intézőjének, Belus négyfős kíséretéhez, és Ghilburnak indultak.

– Nem látszol igazán feldobottnak az új küldetést illetően, barátom! – szölt útközben Medyr Raoulhoz. Lépésben haladtak a kis csapat végén, egyre meredekebb emelkedőn kanyarogva. Ghilburg vidéke mérföldeknél is magasabb bércek között feküdt.

– Csak egy újabb, céltalannak tűnő út, egy magamfajta kóbor eb számára – válaszolt sokára Raoul. – Kaptam némi haladékot a sorstól ebben a máról-holnapra létben. Ne szépítsük a dolgot, tudor uram, csak egy földönfutó vagyok, aki történetesen páncélt visel. A fegyverforgatáson kívül máshoz nem értek.

– Lebecsülöd magad! A fegyvert kiválóan forgatod, hiszen ismét bajnok lettél!

– Látszik, hogy még nem vettél részt vérre menő harcban, tudorkám. Ezek a bajvívók, akiket láttál, nem voltak valami nagy talentumok. Tíz éve még csak meg sem izzasztottak volna. Jövőre már kevesebb eséllyel indulhatok bármely tornán.

– Ne beszélj úgy, mint egy aggastyán! Nézzél rám, én már hatvan tavaszt megértem! Te feleannyi idős lehetsz...

– Így igaz, tudorkám, de vedd figyelembe, a trónviszály éveiben egy percet sem pihentem! Az ott szerzett sebek gyakorta felszakadnak minden egyes újabb csatározásnál.

– Talán ezen tudok segíteni. Sőt vannak olyan készítményeim, amelyek gátolják az öregedést. Hosszú évek kísérelgetéseinek eredménye!

Medyr lelkesítő szavai ellenére Raoul továbbra is komor egykedvűségbe burkolózott. Az út hátrélvő részében alig-alig szólalt meg. A csapat nagyjából hat nap alatt jutott el Orwenből Ghilburgig, különösebb nehézség nélkül.

Medyr már-már megkönnyebbült, amikor Ghilburg várához érkeztek, mivel a környező hegyek és erdők az út során egyre fenyegetőbbnek tündek.

Amikor azonban megnyíltak előttük Ghilburg kapui, a tudóst kellemetlen szorongás kerítette hatalmába, amely már-már a rettegéssel volt határos. Radulf gróf őrparancsnoka, Catumanus fogadta őket. A durva arcú, szakállas kapitány Raoulhoz hasonló termettel rendelkezett, de fiatalabb volt a lovagnál. Sem Catumanus, sem az emberei nem tündek barátságosnak, tekintetükből valósággal sütött az erőszak és a rosszindulat.

A falakon belüli udvarházak is jóval szegényesebbnek tündek az Orwenben látottaknál. A város lakói ijedt igyekezettel húzódtak félre a fegyveresek útjából. Raoulnak

feltűnt, milyen gyorsasággal csapódtak be a házak ablakai a spaletták, amerre csak elhaladtak. Hirtelenjében az utcákon ügyelgő lábasjóságokat is a sorsukra hagyták a gazdáik.

Radulf gróf rezidenciája komor, seszínű épület volt, csúcsíves, bélietes kapuval. A kapu fölé ősi címert faragtak, valamint a négy ruwenor istenség, Ylman, a Teremtő, Boedica, a Termékenység, Armorlas, a Háború és Morrigar, a Halál domborművét.

– Itt várjatok! – szölt a küldötteknek a kapitány a kastély átriumában, majd eltűnt az egyik boltíves folyosón.

Félórával később Radulf a díszteremben fogadta az érkezőket.

– Kit látnak szemeim, csak nem Benedictus hú ebét? – szölt a gróf Belushoz, nélkülözve minden formaságot. – Ki vele, mivel érdemeltem ki gazdád kitüntető figyelmét!

Radulf gúnyos hangneméhez unott arckifejezés társult. A gróf erőteljes alakja betöltötte az emelvényen álló gondosan faragott széket, amelyben trónolt. A tekintete nem árult el érzelmet, de nagyon olybá tűnt, valójában levegőnek nézi Belust és a többi poroszlót, inkább a számára még ismeretlen lovat mérgette.

– A báró úr öméltósága egy régi adósság rendezése végett küldött hozzád, nagyuram – felelte Belus alázatos hangon, miközben emberei egy ládikát helyeztek a gróf elé.

– Már éppen ideje volt! – vágott közbe Radulf.

– Száz arannyal kívánja leróni tartozását Benedictus öméltósága, miképpen azt jelen írás tanúsíthatja – folytatta Belus.

– Száz arany?! Ez jóval több, mint amivel tartozik!

– A késedelmi kamatokat is beszámítva rúg ekkorára az összeg – mondta Belus kissé verejtékezve.

A gróf csettintett a szolgálinak.

– Számoljátok át!

Két inas sebtiben átszámolta a láda tartalmát. A száz tallér rendben ott sorakozott a ládában.

– Méltóságod kegyeskedne aláírni az átvételt igazoló írást, amelyben lemondasz további követelésekről? – Belus egy tekercest nyújtott át a grófnak. A földesúr átfutotta az iratot, majd tollat, tintát és pecsétviaszt hozott szolgálival.

– Mi van még? – kérdezte a gróf, miután aláírta és lepecsételte az okiratot.

– A báró úr ajánlólevele a jelenlévő Raoul lovagról, a nemrégiben lezajlott orweni torna győzteséről, valamint Brixenhauf bajnokáról – mondta Belus, egy másik tekercest átnyújtva. – Egy kiváló fegyverforgató, patrónus nélkül.

– Szóval egy kóbor kutya, aki gazdát keres – mondta nyersen Radulf.

– Vagy inkább egy magányos farkas, aki préda után szimatol – szólt közbe Raoul.

Radulf tekintetében gonosz láng villant, de kedélyesen elmosolyodott.

– Látom, nem vagy beszari, pipogya, de itt, e falakon belül a bátorsággal nem sokra mész! Az a szerencséd fiaskám, hogy éppen egy veszett farkasra van szükségem!

A gróf Belushoz fordult, és a következő szavakkal hjtotta el:

– Eredj vissza a gazdádhoz tüstént, és mondd meg neki, a tartozását leróttá, a vitéz urat pedig pártfogásba veszem.

Belus meghajolt, és a kíséreeivel távozott. Radulf lekászálódott a székéről, majd intett Raoulnak és Medyrnek, hogy kövessék. A gróf egy gazdagon berendezett, bútorozott szobába vezette őket, ahol egy lakozott ebédlőasztalhoz ültette vendégeit. A szobába hét láb széles, hús láb magas lándzsaablakon süttött be a napfény. Radulf egy kancsó vörösbort hozatott szolgálival.

– Almori rubin, igencsak ritkaság errefelé – mondta a gróf, mialatt töltött egy-egy kupával Raoulnak és a tudónak. – És most beszéljessünk! Feltételezem, lovag úr, nem olvastad az ajánlólevelet. Nos, abban Benedict ökelme virágnyelven arra kért, ölesselek meg.

A pillanatnyi döbbent csend után a gróf felkacagott.

– Vajon miért akarja bárki is eltenni láb alól a bajnokát? Miféle mocskos titok nyomára bukkantál Orwenben, vitézem?

– Semmiféle titokra, méltóságos uram – felelte Raoul. – A bajvívást beárnyékolta egy szégyenteljes dolog, amely, ha kitudódik, Benedictus báróra is rossz fényt vetne.

– Nocsak! Kifejtenéd ezt bővebben?

A gróf kérdése követelésnek hatott. Raoul rövid töprengés után részletesen beszámolt róla, miképpen akadt össze Zinzóval az Orwenbe vezető úton. Elmondta azt is, hogyan próbált apródot faragni a csavargóból, valamint arról is, Zinzo önhatalmúlag csalással segítette győzelemhez újdonsült gazdáját.

– A bűnös sorsa végül beteljesedett. Az ellenfeleimnek, akik még harc képes állapotban voltak, adtam egy második esélyt – fejezte be a mondandóját a lovag.

– De ott is tönkrevetted őket. Akkor hát cseppet se búsulj, mégiscsak te vagy a bajnok! És ha jól értesültem Benedictus leveléből, te a háború hőse is vagy, mivel öfelsége oldalán harcoltál. Bizonyára kaptál egy szerény földbirtokot jutalmul, hogyhogy nem azzal foglalatoskods? Ennyire megkedvelted a kóbor létet?

– Való igaz, kaptam egy kisebb birtokot, de azt a kuzinomnak adományoztam... kárpótlásként.

– No, és mi végre? Tán elcsábítottad a menyasszonyát? – faggatózott tapintatlanul a gróf.

– Nem. Megöltem a sógorát – felelte Raoul színtelen hangon.

– Egy párbaj során?

– Nem egészen, uram. Gyereklányokat gyalázott meg és szorította ki belőlük az életet... a harmadik áldozatánál értük tetten... a kislány alig volt kilenc esztendő... az a gazember ellenállt, nem hagyta magát lefogatni. Nem tehettem mást...

– Végeztél egy szörnyeteggel, ez derék dolog! – mondta a gróf elismerően, majd Medyrre pillantott. – És te volnál az új fegyverhordozó? Ahhoz kissé túlkoros vagy nemde? Halljam, téged mi szél hozott?

Medyr alázatos hangon beszélt korábbi életútjáról, orvosi tanulmányairól. Végül pedig elmesélte a találkozását Raoul lovaggal, megerősítve a Zinzo által elkövetett ármányt. Medyr azonban a különleges képességeiről hallgatott. Azokról Raoul sem tett említést.

Radulf hirtelen felállt ültéből, hátrakulcsolt kézzel az ablakhoz lépett, hosszasan bámult ki rajta.

– Talán ti vagytok az embereim... lenne számotokra egy feladat – mondta hosszú csend után a gróf. – Majdnem fél éve, hogy a birtokom északi szegletében, a lópvidéken egy fenevad garázdálkodik. Időnként le-lecsap a jószágokra. Két hónapja odaküldtem a saját bajnokomat, Waldhar lovagot. Nem akármilyen vitéz ő, háromszor is megnyerte a wolfburgi tornát! Igazi rangadó lett volna, ha összecsapsz vele, Raoul! De ennek végkimenetelét már sosem tudjuk meg...

Radulf elcsendesült, az arca megremegett. Hamarosan erőt vett magán, és folytatta:

– Waldhar eltűnt, mint előtte mások, akiket kiküldtem. A vértetének néhány darabkája előkerült ugyan, de neki és a lovának nyoma veszett. Nem tudhatjuk biztosan mi történt vele... Catomanusra és az embereire nem számíthatok, fellázadnának, ha őket bíznám meg az újabb kutatással.

A gróf ismét rövid szünetet tartott.

– Találjátok meg, derítsétek ki, mi történt vele! Hozzátok vissza, ami maradt belőle! És a fejét... a fejét akarom annak az átkozottnak, legyen akármilyen szerzet, amelyik a végzetét okozta a jó Waldharnak! – bömbölte Radulf. – Ha megtaláljátok, tiétek Benedictus száz aranya...

– Méltóságod kegyeskedne bővebb felvilágosítást adni erről az állítólagos fenevadról? – érdeklődött Raoul.

– Ez idáig csak éjszakánként látták. Azt beszélük, két lábon jár, farkas, vagy vadkan alakját ölti magára. Ezek a babonás falusi népek nem éppen a legmegbízhatóbb szemtanúk. A szörnyeteg birkákat, vagy nagyobb szárnyasokat ragadott magával és mindig volt vele egy asszony!

– Egy asszony? Csak nem egy boszorkány? – csodálkozott Raoul.

– Vagy inkább egy kísértet. A jobbágyaim ezt mondják. Érdekes módon, amennyire másképpen írták le a fenevadat, olyannyira megegyeznek a beszámolók e titokzatos némberről. Bő köpönyeget visel, és csuklyát, amely árnyékot vet az arcára. Mindig megjelenik, ahol ez a kétlábú vad ténfereg... és sikoltozik! Hosszadalmasan...

– Sikoltozik?

Raoul és Medyr összenézett.

– Úgy ám. Állítólag sokkal tovább, mint ameddig bárki emberfia egy szusszal bírna – mondta Radulf.

– Emberre is rátámadtak? – kérdezte Medyr.

– A vadászaim, akiket a felkutatásukra küldtem, mind a mocsárba veszték! Odacsalták őket, ennyi nem elég! A jobbágyaim már így is szökdösnek a földemről, nem lesz, aki betakarítsa a terményt! Nos, elvállaljátok? Vagy szóljak a poroszlóimnak és irány a tömlőc!

Radulfot köhögőroham fogta el. Egy korty „almori rubin” azonban segítette.

– Elvállaljuk a megbízatást, méltóságos uram, de nem azért, mert félnék a tömlöctől. Felkeltette az érdeklődésem ez a különös história – mondta Raoul.

– Ez igazán kedves tőled, lovag úr! Pihenjete meg nálam éjszakára, aztán reggel felkerekedhetek! Az embe-reim majd útba igazítanak.

* * *

– Az éjjel nyugtalan álmod volt tudós barátom – mondta Raoul Medyrnek másnap, útban a lápvidék felé. Tisztes távolból követték Radulf három poroszlóját az országúton.

– Annak az átkozott kastélynak az emlékei kínoztak – felelte Medyr keserűen. – Hihetetlen, mennyi borzalom történt ott, már emberöltőkkel ezelőtt is! Radulf és ősei csak úgy tobzódtak a vérben!

– Az nem kerülte el figyelmem, hogy a gróf sokat iszik, hirtelen haragú, és egy szót sem ejtett a családjáról – jegyezte meg Raoul. – Sem a kastély úrnőjét, sem Radulf örökösét nem ismerhettük meg.

– A feleségét befalaztatta ez az ártány – sziszegte Medyr. – A fiát is halálba küldte! Röviddel Waldhar lovag eltűnése előtt érte a végzete.

– Ezt honnan tudod?

– Mert az ő testét hazahozták. A mocsárláz végezhetett vele. Napokig ott hevert kiterítve az előcsarnokban... Radulf a gyászában valósággal tombolt! Nem akadt élő lélek, aki meg ne sínylette volna haragját.

– És ezt mind a kastély falainak emlékeiből olvastad ki?

– A falak, az oszlopok, a bútorok, minden apró tárgy magába zárta azokat a borzalmakat, ami ott történt. Kimondottan végveszélyben voltunk, amíg igent nem mondtál a gróf megbízatására – mondta sápadtan Medyr. – Most legalább szabad levegőn vagyunk...

– Végére járunk a rejtélynek, ettől nem tágitok. De azt én is sejtem, a gróf nem mondott el mindent az állítólagos fenevaddal és a titokzatos asszonnyal kapcsolatban. Valamitől nagyon tart. Vajon mitől retteghet, aki élet-halál ura a saját birtokán?

Raoul fejtegetésére Medyr már nem válaszolhatott, mert az előttük haladó poroszlók hirtelen megálltak. Az egyikük, egy tíznagy, észak-nyugati irányba mutatott.

– Ott, a dombokon túl kezdődik a lápvidék. Látjátok azt a magasabb szirttetőt? A szörnyeteg mindig arra bukkan fel. Innentől magatokra vagytok utalva.

– Köszönjük az útbaigazítást! – Raoul e szavakkal vett búcsút kísérőitől, és továbbléptetett a jelzett irányba. Medyr követte őt. A poroszlók hosszan bámulták őket, amint felháltak egy kaptatóra, végül a dombhát eltakarta a két kalandozót a fürkésző tekintetek elől.

Meredek lejtő vezetett a láperdőhöz, messziről egy tó víztükre csillant. Az égbolton egy felhő sem volt, a nap tűzvörösén sütött, mégis baljós ködpára lengte körül a mocsárvidéket. Akár egy alvó rettenet lehelete.

– Elegendő lesz ez? – sandított Medyr a lovag láncingére.

– A nehézártal nem sokra megyek a mocsárban. Azon töröm a fejem, hogyan csaljuk ki ezt a fenevadat, mert

elnézve a helyet, igencsak tűt keresünk a szénakazalban – mondta Raoul.

Csakugyan, a láperdő áthatolhatatlannak tűnt, nem látzott a vége a környező, szintén erdős dombvonulatok között. Ideális rejtekhely a vadaknak. Raoul vezetéklóvára három hajítódárda volt felkötve, egy szekerce, a kerek pajzsa és a hosszúkardja. A vértetét és a kopját Radulf várában hagyta megőrzésre.

– Na, most aztán elregélhetnéd, tudós barátom, miről énekelnek a fák? – kérdezte komolyan Raoul, amint a láperdő széléhez érkeztek. A hátasaik nyugtalanul nyeríteni kezdtek, veszélyt szimatoltak.

– Amondó vagyok, gyűjtsunk fáklyát – javasolta Medyr.

Mindketten leszálltak a nyeregből, Medyr fáklyát gyűjtött, a hátasaikat kötőféken vezették tovább, lépésről lépésre keresve a biztonságos utat az ingoványon. Fejük felett a fák koronái szinte összenőttek, valóságos éjszakai sötétségbe burkolva őket.

Alig néhány yard megtétele után Medyr megtorpant, behunyt szemmel koncentrált. Raoul megkötötte a hátasokat és meglazította kardját a hüvelyben. A lovag éberén figyelt minden irányba, nehogy kellemetlen meglepetés érje őket. Nem messze tőlük keletre nádas alkotott függőnyt, mögötte a tó vize csillant. Az északnak vezető ösvény beleveszett az áthatolhatatlan sötétségbe, nyugat felé, a leveleken átszűrődő fényben az ingovány békányálas zöldje látszott.

Örökkévalóságnak tűnt, mire Medyr végre visszatért a transzállapotból. Az idősebb férfi nagyokat sóhajtott, köhécselt.

– Nos? – érdeklődött Raoul. – A fák, bokrok elregélték az itteni történéseket?

– Igen, igen, habár kissé zavarosan... – lihegte Medyr.

– Waldhar lovag erre járt a kíséretével, északnak tartva, a szirtek felé, amit a tíznagy mutatott. Viszont mágikus jelenléte észlelek.

– Mégiscsak egy boszorkány tanyázna a közelben?

– Nem, nem egészen... nem olyan erős mágia. Inkább azt mondanám, hasonló képeségekkel bír, mint én.

– Meg kell találnunk őt, biztosan tudni fogja, mi történt Waldharral – jelentette ki Raoul rövid töprengés után. – Nem kizárt persze, hogy ugyancsak ő a felelős a lovag végzetéért. Ha készen állsz, indulhatunk.

– Mindjárt... ez az átkozott levegő – zihálta Medyr.

Folytatták az utat északnak, Raoul előreszegezte a kardját. Időnként megszurkálta a lábuk előtt a talajt. Medyr időnként meg-megállt, megérintett néhány fatörzset, ágat, vagy az aljnövényzetet. Az öreg ahogyan a tárgyak emlékeit, ugyanúgy az erdő múltját is érzékelte. Képsorokként játszódtak le szeme előtt a közelmúlt történései.

Hirtelen neszezés hallatszott előttük, majd éktelen visítással egy szőrös test száguldott el a közelükben. A lovak és az öszvér megriadt, a két férfi üggyel-bajjal tudta lecsilapítani a rúgkapáló állatokat.

– Átkozott disznaja! – szitkozódott Raoul.

– Mocsári disznó volt ez? Attól tartok, nem mi riasztottuk meg – mondta aggodalmasan Medyr.

Sajnos beigazolódott a tudós szavai. Rövidesen fenyegető morgás hangzott a rengeteg feketeségéből.

– Egy mocsári tigris – súgta kétségbeesetten Medyr. – Talán a fáklyatűz elijeszti...

A morgás egyre közelebről hallatszott, kisvártatva a félhomályban kivehetővé váltak a robosztus bestia körvonalai. A lovakkal és Medyr öszvéreivel már nem lehetett bírni. Éktelen nyihogásba kezdtek, Raoulnak végül választania kellett, melyiket fogja vissza. A málhás ló mellett döntött, tehetetlen dühvel nézte, amint hátasa elszabadul, nekiiramodik a vakvilágnak.

A tigris azonban nem vette üldözőbe a lovat, továbbra is a két embert tartotta szemmel. Raoul nagy nehezen egy kisebb fához kötötte a málhás jószágot, majd Medyr segítségére sietett, akinek öszvére már szügyig merült a posványba.

– Tartsd a fáklyát! – szólott az öreg tudósra, mialatt ő egy-maga próbálta kirángatni a vergődő állatot.

A tigris közeledni látszott, aztán megtorpant. A mocsár mélyéről hosszú, síkos test kúszott elő, és kapaszkodott ki a zombékra. Egy természetes, tíz lábánál hosszabb csukabéka keresett prédát. E kétélű leginkább egy szalamandra és egy béka torz keverékének hatott, és a természet fintoraként széles szájában túszerű mérgefogak sorakoztak. A harapása néhány óra alatt még a legnagyobb testű állatokkal is végzett.

A tigris felborzolta szőrét, rettentőt üvöltött az új ellenség láttán. A csukabéka farkaszemet nézett az erdők fejedelmével, sziszegő, kuruttyoló hangot adva. Mindkét ragadozó mérlegelte a lehetőségeit. Pillanatokkal később a tigris a visszavonulás mellett döntött, néhány ugrással továtűnt a sötétben.

A csukabéka ezt követően Raoul és Medyr felé fordult, majd lebukva a hínárosba, megindult feléjük. Raoulnak nem sikerült partra húznia az öszvért, szerencsétlen állat hátsó lábai az utolsó pillanatban kicsúsztak, így visszamerült a posványba.

A lovat szitkozódva dárdát és szekercét ragadott, térdig gázolt a mocsárba, várva a víziszörny felbukkanását. Medyr próbált segíteni az öszvéren, de ennek eredményeképpen ő is felbukott, elejtette a fáklyát. Emiatt Raoul későn érzékelte a csukabéka támadását, hiába dobta telibe a kétélűt gerelyével, annak még volt ideje megmarni az öszvért. Raoul többször is lesújtott a förmedvény fejére, mire az kódarabként elsüllyedt.

A lovat ezután minden erejét megfeszítve végül kimentette az öszvért az iszapbörtönből. Medyrnek sikerült újra meggyújtania a fáklyát, így a két férfi elcsigázva, sárosan keresett egy védett tisztást, ahol táborotzet rakhattak.

– Annyi év után így kell elbúcsúznom tőle – konstataa gyászosan Medyr az öszvére halódását. A hűségese állat percről percre rosszabbul lett. A tudós könnyes szemmel belediktált gyógyitalai egyikéből, hogy legalább fájdalomit enyhítse. Raoul komoran, szótlánul nézte az öszvére kimúlását.

– Ezen az átkozott helyen kell éjszakáznunk – morogta a lovat.

– Vannak csodaszereim piócák és szúnyogok ellen – közölte Medyr. – Talán, ha áldozatok árán is, de közelebb kerültünk a rejtély megoldásához...

– Ezt hogy érted?

– Szerintem ez a mocsári tigris felelős a rémtettekért.

– Na és Waldhar lovat és a többiek eltűnése?

– Vagy a tigris ölte meg őket, vagy a mocsárba fulladtak, esetleg a csukabékák zabálták fel, ami megmaradt belőlük.

– Biztos vagy ebben? Most mit énekelnek a fák?

– Kezd nagyon kimeríteni a révülés... inkább holnap próbálnám meg, barátom.

Medyr a tarisznyájából különféle örleményeket kapart elő, azokat egy kisebb főzőedénybe tette, majd a kulacsából vizet töltött hozzá és a tűz fölé tette. Amint elkészült a főzet, Medyr egy korttyal felhörpintette az egészet, ezután elbóbiskolt. Raoul virrasztott mellette.

Egy óra múlva a tudós üvöltésre riadt.

– Mi ez már megint?

– Nyugalom! Megint az átkozott tigris! Sajnos az elkóborolt lovatam kapta el. Hallod?

Sikoltó nyereség visszhangzott a távolból, majd újból a tigris hörgése, morgása. Végül egy elnyújtott, vérfagyasztó, sipító hang, hosszasan, mintha nem akarna elhallgatni.

A tigris morgása ismét betöltötte az erdőt, de fokozatosan távolodva.

– Mintha valaki hívná a fenevadat – jegyezte meg Medyr sápadtan.

– Talán az a titokzatos néember, akit a jobbágyok látni véltek.

– Tudni fog rólunk... biztosan csapdákkal várja a betolakodókat. Odakinn még nem esteledhetett be, tehát induljunk tovább! Még napvilágnál találunk kiutat az erdőből!

– Bírni fogod, öreg?

– Muszáj lesz...

Medyr a lovat egyik dárdájára támaszkodva nehézkesen feltápáskodott, és másik kezében fáklyával megindult északra. Raoul követte őt, karddal a kézben, a málhás lovat kötőféken vezetve.

A járható út időnként elkanyarodott nyugatnak, majd vissza északra. A fák fokozatosan megritkultak, utat engedve a délutáni napfénynek. A két kalandozó újabb tisztásra érkezett, amelyen kisebb halom emelkedett. Innen a fák mögött zöldellő domboldalt pillantottak meg, úgy háromszáz yard távolságra északra.

Raoul és Medyr, miután kifújták magukat, jobban neki-buzdultak a menetelésnek, látván a kiutat. A távolság mintegy harmadánál azonban letört a lelkesedésük, mivel a domboldalt ismét az ingovány zárta el előttük. Kénytelenek voltak visszakanyarodni a rengetegbe. A fáklyafény dacára ismét rájuk telepedett a nyomasztó sötétség. A nyirkos levegő szinte csontig hatolt.

Az egyik fordulónál Medyr megálljt parancsolt.

– Hoztál pálinkát... barátom? – A tudós összegörnyedve nyeldeste a levegőt.

– Nem is tudtam, hogy iszol ilyesmit is – mondta Raoul és odanyújtotta az idősebb férfinak a birssal teli butykost. Medyr alaposan meghúzta.

– A fák, a bokrok emlékei miatt volt rá szükség... – zihálta a tudós. – Azt mondom, forduljunk inkább vissza, hagyjuk magunk mögött ezt az istenverte helyet!

– Miket beszélsz?

– Hallgass ide! Már látom... az a szerencsétlen Waldhar az embereivel körbe-körbe járt a mocsáron... eltévedtek,

itt ragadtak, amíg el nem fogyott a vizük, az élelmük! És aztán... aztán... olyan borzalmak történtek, hogy az semiség Radulf gróf korábbi rémtetteihez!

Raoul mérlegelte magában az elmondottakat. Ám mielőtt megszólalhatott volna, megint hallották az idegőrlő sipítást.

– Már megint a közelben kóborog az a csíkos bestia! – dühöngött Raoul, majd felordított:

– Hé, te, akárki is vagy! Gyere ide, a közelemben a cicuskáddal! Elegendő van a játszadozásodból, állj ki velem szemtől-szembe!

– Mit művelsz...? – rémüldözött Medyr. Hamarosan ismét a tigris morgása zengte be az erdő.

A sipító hang negyedszerre is felharsant, ezúttal közelebről. A két férfi feszülten várta a fejleményeket. Kisvártatva léptek cuppantak, majd egy természetes, hat lábán magasabb, bundát viselő alak bontakozott ki a félhomályban. Raoul dobásra emelte a dárdáját.

– Gyere vissza, Vigyori, mert még ijedtükben felkoncolnak! – kiáltotta egy női hang. – Te meg tedd el a fegyvert vitéz úr, mert Rhun-nal egyre nehezebben bírok, amióta emberhúst kóstolt...

– Ki az ördög az a Rhun? – hüledezett Raoul.

– Hát a cicus! Ki más? – felelte az ismeretlen nő. Hamarosan ő is láthatóvá vált, oldalán a tigrissel. A jövővény bő köpönyegbe burkolózott, fejét csuklya takarta.

– Mi a szándékod, boszorkány? – kérdezte Raoul még mindig előre szegezett fegyverrel.

– Inkább én kérdezhetném, nektek mi keresnivalótok erre? Hadd találjam ki! Radulf gróf küldött benneteket?

– Elhinnéd, ha azt mondanánk, csupán békés átutazók vagyunk? – szólt közbe Medyr.

– Amit magad sem hiszel el, vénember – nevetett a lápi némben. – Utazók ide akkor térnek be, ha öngyilkosok akarnak lenni.

– Mit tettél Waldhar lovaggal? – követelte Raoul.

– Kivel? Arra a másik páncélos pojácára gondolsz, aki előttetek idetolakodott? Én semmit, a piócák intézték el. Semmi nem maradt a mamlaszból, épphogy ki bírtam halászni a varázskardját a sárból. Nem is tudtad?

– Miféle dajkamesével akarsz traktálni...?

– Szívesen mesélnék nektek tűzhely mellett sok mindentről, amiről Radulf öméltósága bizonyára hallgatott.

– Honnan tudjuk, hogy nem kelepécét állítasz nekünk?

– Ha el akartalak volna veszejteni, csak hagynom kellett volna, hogy tévelyegjetelek naphosszat a lápon. Az éhség, a moszkító, vagy a csukabékák előbb-utóbb végeznek veletek. Ha kedves az életetek, kövessetek, mielőtt lemegy a nap!

* * *

Órák múlva Raoul és Medyr egy tágas barlangban melegedett a tűz mellett. A vendéglátójuk, Tullia, gombaleves-sel kínálta őket. Füstölt hal volt a második fogás. Raoul mállás lovának is kerestek egy biztonságos zugot, Rhunt, a tigris, a barlang bejáratánál telepedett le. Most látszódt csak igazán, milyen fenséges példány, a súlya lehetett vagy ötszáz font. Kékesfekete bundáját halvány aranybar-na csíkok tarkították.

Tullia javakorabeli nő volt, Raulnál talán tizenöt tavasz-szal idősebb. Sötét hajában egy-egy ezüst szál csillant. Arcát korai ráncok barázdálták, nagy, barna szeme értelemről és ravaszágról árulkodott. Az erdőlakók jellegzetes öltözékét viselte, seszínű, zöldes köpönyeget, tunikát és bocskort. A tagbaszakadt szerzet, akit az asszony Vigyorinak hívott, farkasprémbe burkolózott, tetőtől talpig. Szégyenlősen takargatta tar kobakját, csúf ábrázatán örökké vigyor ült.

– Szerencsétlen teremtés egyike Radulf gróf nemkívánatos porontyainak – magyarázta Tullia. – Félkegyelmű, nem tud rendesen beszélni, csak makogni. Persze nem is csoda, szegény anyja ezerféle módon próbált megszabadulni tőle, végül belehalt a szülésbe. Nem is adtak neki rendes nevet, amikor babaként a világra segitettem, a nagyszülei azt mondták, vigyem el, dobjam a sakáloknak! Egyszerű földművesek voltak azok, nem akartak egy torzszülöttel bajlódni. Éppen elegendő volt, ami a lányukkal történt... ezért is a nyelvére vette őket a falu. Pedig szegény leánynak nem állt szándékában a gróffal üzekedni, csak hát öméltósága sosem kérdezte meg egy nőtől sem, akarják-e. Amelyiket megkívánta, legyen az nemes hölgy, parasztasszony, vagy cselédlány, már kapta is el a derekát... értitek, ugye?

– Értjük – mondta Raoul komoran.

– Ez a Radulf utálatos kényúr volt a trónviszály előtt is. Megölte anyját-apját, a testvéreit is lemészárolta, a feleségét és a fiát sem kímélte.

– Mindezt megerősíthetem – szólt Medyr.

– Honnan tudsz erről, öreg? – kérdezte Tullia fürkészőn, habár nagy valószínűséggel tudta a választ.

– Látom... látom a falakba, tárgyakba zárt emlékeket – mondta Medyr.

– Nem mindennapi képesség – mondta Tullia némi elismeréssel. Raoulhoz fordult:

– Tudtad, hogy a barátod dawan származású, akárcsak én?

– Van ennek jelentősége? – kérdezte barátságtalanul Raoul.

Tullia elmosolyodott.

– Ősi nép vagyunk, közelebb állunk még most is a természethez, mint ti, civilizált ruwenorok. Amit ti mágiának, boszorkányságnak tituláltok, mindössze elfeledett adottságok abból az időkből, amikor nem féltünk szabadon élni... nem zártuk magunkat kőházakba, a csillogó aranytárgyak nem voltak értékesebbek az emberéletnél, az öregedés még nem számított bűnnek, a halált méltósággal fogadtuk.

– Azért számos vívmányt létrehozta e birodalom tudósai – érvelt Medyr. – Az építészetben különösen nagyot alkottak. Városokat ellátni ivóvízzel! Nem is beszélve az eszközökről, amelyek megkönnyítik a földművelését...

– A tökéletes természetet igazítjátok a magatok kényelméhez! – vetette ellen Tullia.

– Hát a könyvtárakban felhalmozott tudás?

– Papírra rögzített szavak. Ha emberek írták, a saját saját íze szerint fogalmazták, nem gondold?

– Ez a vita kezd parttalanná válni, inkább mutasd meg asszony, amit ígértél! – vágott közbe Raoul.

– Igaz is, csak locsogok összevissza. Hát íme, lásd a saját szemeddel, vitéz úr!

Tullia intett Vigyorinak, mire az óriás eltűnt a barlang egyik zugában, majd néhány pillanat múlva egy bőrbu bugyolált, hosszú tárgygal tért vissza.

Tullia nem volt hajlandó hozzáérni a kardhoz, így Raoul csomagolta ki a fegyvert. A gyönyörűen megmunkált remekmű láttán a lovagból óhatatlanul előtört egy álmélkodó kiáltás.

Az ezüstös acélpenge legalább három lábnyi hosszúságot elért, a kétkezes, mívesen megmunkált aranyozott markolat keresztvasának végződése i oroslánmancsokat formáztak. A penge és a markolat találkozását mindkét oldalon sasfej ékesítette. A kardgombot pedig diónyi zafir.

– Rúnákat véstek a pengébe, méghozzá ó-ruwenor nyelven – állapította meg Medyr.

– El tudod olvasni? – kérdezte Raoul.

– „A tiszta út lovagjának” – fordított Medyr. A fejéhez kapott. – Várjunk csak! Lehetséges, hogy ez a kard Crispiané, aki háromszáz éve alapította griff-lovagok rendjét?

– Ők azok, akik félig sas, félig oroslán szerzeteken lovagolnak a felhők között, és védik a hamis istenségek helytartóját? – kérdezte gunyorosan Tullia.

– Vigyázz, mit mondasz ösztentségre, a pátriárkára, asszony! – mordult fel Raoul.

– A legendák szerint Crispian számtalan győzelmet aratott túlvilági erők ellen. Az utolsó csatája után, a halálakor a lelke egyesült a karddal – terelte vissza szót Medyr.

– Hát akkor fogd, talán neked szót fogad! Waldhar lovag nem bírta kihúzni a végső pillanatban, amikor Rhunnal került szembe – vont a meg a vállát Tullia.

– Hogy történhetett? – csodálkozott Raoul.

– Biztosan letért az útról... amikor a cimboráival erre kóricált, bizony eltévedtek, kifogytak a készleteik. Ezután sorsot húztak, majd egymást eszegették...

Medyr öklendezni kezdett.

– Ezt nem kellett volna említened...!

– Mert te már láttad, igaz? El is felejtettem, a fák emlékeiből olvashattad ki. Hát igen ez a képesség nem mindig okoz örömet – legyintett Tullia.

– A tigrised ölte meg a lovagot? – kérdezte Raoul.

– Bizonyos értelemben igen. Waldhar támadott rá, úgy gondolta Rhun is ehető, hát tévedett. Megsebesült. A harapástól, amit Rhuntól elszenvedett, megbetegedett. A vérét a piócák cuclizták ki.

– Ezek szerint ti voltatok, akik tizedelték a jószágot Radulf birtokán? – faggatózott tovább Raoul.

– Fiamként neveltem fel Vigyort, vándoroltunk szerte a tartományban. Idővel Rhun is mellénk szegődött. Az ő fajtája is kihalófélben van, akárcsak az enyém. Végül itt leltünk viszonylagos nyugalmat a lápon. Ami a jószágokat illeti, csak beszédjük a sápot, amit megtagadtak tőlünk, nincstelenektől. Berezelték tőlünk, az igaz. Úgy kell a babonás népségnek! Nos, jó lovag, visszaviszed Radulf grófnak Crispian kardját?

Raoul két kézzel rámarkolt a fegyverre és felemelte. A penge halványkéken izzott fel. Medyr felnyögött, Vigyori összehúzta magát félelmében, halkán szűkölte.

– Ez a kard kedvel téged, vitéz úr! – nevetett Tullia. – Most hogyan döntesz?

– Megígértem a grófnak, hogy megszabadítom a földjén garázdálkodó dúvadtól – mondta Raoul elszántan. – Mindig betartom az ígéretelem.

* * *

Radulf gróf idegességében csaknem egy kancsónyi vörösbort megivott a reggelijéhez. Már harmadik napja nem kapott hírt Raoul lovagról és annak kísérőjéről, arról a furcsa vándortudósról. Hogy is hívják? Mit számít az! Ha Brixenhaus bajnoka nem tér vissza, az akár katasztrofális következményekkel is járhat. Napról-napra fagyosabbá vált a légkör a gróf és Catumanus között. A várórség is inkább a kapitányuk felé húzott, egy részük hűségéből, mások félelemből. Catumanus volt Radulf hóhéra, viszont a kapitány nem egyszer túlzásba vitte a vérengzést, amikor az elégedetlenkedő jobbágyokat rendszábllyozta meg.

Emellett a birtokon a termés az ide i évben rendkívül szűkösnek bizonyult, a parasztok emiatt is rendszeresen szökdöstek Ghilburg vidékéről. Az elfogott szökevényeket Catumanus rendszerint halálra kínoztá, így még kevesebb munkáskéz jutott a földekre. Tetejébe még az az istenverte lápi rémet is erre ette a fene!

Radulfnak égetően szüksége volt még egy erős emberre, akivel ellensúlyozhatja Catomanus befolyását. Amennyiben Raoul hősiiesen végrehajtja a küldetését, felajánlja neki a várnagyi tisztséget, ekképp szövögette terveit a gróf.

Ha a bajnok igent mond, idővel Catumanust is érheti baleset, ábrándozott tovább Radulf.

A reggeli után átült egy kisebb asztalhoz, amelyen míves, hatszögletű márvány sakkta blla állt, fekete és fehér márványból faragott figurákkal. A tábla mezői háromféle színből, fekete, vörös és fehér kövekből csiszolták. Radulf kedvelt időöltése volt e játék. Habár legtöbbször a régi fóliánsokon fennmaradt híres sakkcsatákat játszotta le újra.

Már dél felé közeledett az idő, amikor kürtzó harsant a kapu felől. Radulf nem várta meg, amíg szolgálai jelentést tesznek, lélekszakadva rohant ki a kastélyból az udvarra. A kapun belül Catumanus tucatnyi lándzsást sorakoztatott fel. Fenn, a mellvédeken az íjások lövésre készen várakoztak.

– Raoul lovag visszatért, nagyuram – közölte az őrkapitány.

– Mire vártok? Tüstént engedjétek be! – parancsolta a gróf.

– Egy mocsári tigris hozott magával, pórázon...

– Micsoda? Engedjétek be, de óvatosan!

A kapu megnyílt, Raoul pedig bevonult rajta. Jobbján a málhás lova lépdelt, baljában, szíjon vezetve egy természetes mocsári tigris. A poroszlók félkörben pajzsfalat vontak, lándzsáikat előre szegezték. A tigris időnként mordult egyet, felvillantva fogait.

– Nahát, lovag úr, milyen kedves tóled, hogy élve fogtad el a lápi nagyvadat! Alaposan megszolgáltad a száz aranyat! – szólalt meg Radulf a pajzsok fedezékéből.

– Méltóságos uram, én mindössze a páncéломért jöttem vissza, és egy lovat kérnék még. A hátasom sajnos elpusztult a mocsárban – mondta Raoul. – A tigris látványa ne tévesszen meg, nagyuram. Nem ez volt a lápi szörny, viszont segített nekem megoldani a rejtélyt.

– Csakugyan? Felettebb érdekesen hangzik. Jut eszembe, hol hagyta a tudor barátodat?

– Az országúton vár rám. Ezután Falkenburgba megyünk.

– Milyen kár, szívesen marasztalnálak. Kiderítetted, mi történt Waldhar lovaggal?

– Sajnos ő is odaveszett. Ez ismerős neked? – Raoul előhúzta a néhai Crispian kardját, amely kékesen felizzott, a mindenki ámulatára.

– Hogy került hozzád? – kérdezte Radulf égővörös arccal.

– Szívesen elmesélek mindent, töviről-hegyire, méltóságos uram. – Raoul átnyújtotta Catumanusnak a pengét, ám a kapitány legnagyobb meglepetésére, nem bírta el a kardot, két kézzel is alig tudta megemelni. A kapitány inkább visszaadta a fegyvert Raoulnak, akinek a kezében ismét felizzott a penge.

– Javasolnám, hogy kerülj beljebb, de ha nem bánod, a nagymacskát hagyd kint!

– Nem kell tőle tartanod, nagyuram.

Eközben, a láperdő mélyén Tullia és Medyr, valamint Vigyori egy lombokkal fedett tisztáson álltak, ahol, a fák szabályos kört alkottak. Akár egy ősi, természet alkotta szentély, gondolta Medyr.

Vigyori tüzet rakott a kör közepén.

– Készen állsz? – kérdezte Tullia Medyrtől.

– Utoljára gyerekkoromban kíséreltem meg a térváltást – mondta a tudós aggodalommal a hangjában.

– Inkább elfojtottad magadban ezt az adottságodat – mondta az asszony. – Bíz bennem, egy vérből valók vagyunk! Biztosan emlékszel még az ígékre. Ha jelzek, szabadítsd fel minden erődöt!

– Vajon Raoul odaért már a kastélyhoz?

– Nyugalom! Rhun szemén át látom az eseményeket.

Tullia egy darabig bámult a tűzbe, végül jelet adott.

– Itt az idő. Kezdjünk hozzá!

Mindhárman körbe állták a tüzet. Az asszony és Medyr dawan nyelven kántálásba kezdett.

* * *

– Waldhar letért az útról és a lép végzett vele. Még a kardja is cserbenhagyta – mondta Raoul a grófnak. Radulf lakosztályában álltak egymással szemközt, Rhun kint pihent az előcsarnokban, a gróf nem kis megkönnyebbülésére.

– Honnan tudsz erről? Hogy került hozzád Crispian kardja?

– Előbb a fenevad kilétéről számolnék be méltóságodnak, amelyik a földeken garázdálkodott.

– Persze! Hadd halljam, miféle teremtmény volt az?

– Valójában te magad vagy az...

– Mit képzelsz, te szemtelen?! Rágalmazni mersz a saját... ti meg mit kerestek itt? Kik vagytok? Kísértetek?

A gróf éktelen dühe pánikba csapott át, amint megpill-

lantotta maga mellett a három homályos alakot. Hamarosan tisztán kivehetővé vált Tullia, Medyr és Vigyori jelenléte.

– Távolról sem vagyunk kísértetek, méltóságos uram – szólalt meg Tullia, enyhe gúnnyal. – Mindössze egy régi módszert alkalmaztunk a távolság leküzdésére. Ő itt a fiad.

– Miket nem hordasz itt össze, te eszelős némbert!

– Hát persze, hogyan is emlékeznél minden egyes áldozatra? Számodra nem jelentenek többet egy elfogyasztott szőlőfürtnél! – folytatta Tullia vádlón.

– Elég ebből! Őrség!

– Nem is akarod tudni, valójában mi történt Waldhar cimboráddal?

Radulf egy pillanatra elbizonytalanodott, ennyi elég volt Tullianak, hogy a gróf homlokára tegye a tenyerét. Radulf arca mézsféhré vált, majd lilás színt öltött. A gróf örült kacajt hallatott, majd hörögve kifordult az ajtón az előcsarnokba.

– Mit tettél vele? – kérdezte Raoul Tulliatól.

– Csak látni engedtem Waldhar utolsó emlékeit.

Mindhárman Radulf után mentek, de már nem lehetett segíteni az összeroppant férfin. A gróf vészjósló bődüléssel a falba verte a fejét, azután lerogyott. Estében levert egy gyertyákkal teli kandelábert, a falikárpitok tüzet fogtak.

Rhun felpattant helyéről és felborzolt szőrrel várta a közeledő poroszlokat, élükön Catumanusszal. Az őrpáncsnok rezzenéstelen arccal nézte hűbérura végzetét.

– Végre kimúlt a részeges disznaja! – jegyezte meg Catumanus és leköpte a mozdulatlan testet, ezután Raoul és társai felé fordult:

– Azt hiszem, nincs dolgunk egymással. Vigyétek, ami mozdítható, mi is azt tesszük!

– Hohó, nem addig van az, barátocskám! Előbb számot adsz a bűneidről! – kiáltotta Raoul.

– Íjászok! Intézzétek el! – üvöltötte Catumanus.

Tullia éles, elnyújtott sikolyt hallatott. A kastély üvegablakai valósággal berobbantak. A falak szegletébe faragott szobrok némelyike is elrepedt, egy-egy darab levált belőlük. A bútorok, szekrények, más kandeláberek is fölborultak, így gyorsabban terjedt a tűz. Vigyori ijedtében az egyik méreateszta alá bújt.

A zűrzavarban Rhun a legközelebb álló számszeríjászra vetette magát, letépve a kétségbeesett ember arcát. Raoul és Catumanus összezsapott, ám Crispian pengéje szilánkokra zúzta a kapitány kardját. A következő csapás Catumanus fejét hasította szét. Még egy lándzsás poroszló próbálkozott ellentámadással, de Raoul őt is lekasabolta. Radulf többi katonája megfutamodott a lassanként kohóvá váló kastélyból.

* * *

A délutáni órákban a nap két lovasra sütött rá a Ghilburgtól kelet felé vezető, néptelen országúton. A magasabbik férfi egy máhás vezeték-lovat is húzott maga mellett.

Mérföldekkel a hátuk mögött fekete füst gomolygott Radulf gróf kastélyának romjai felett. Medyr a bal válla fölött oldalra nézett, a láperdő irányába.

– Min töröd a fejed, tudós barátom? – kérdezte Raoul.
 – Tullia és a nevelt fia... és Rhun... remélhetőleg nem háborgatják őket többé... habár el nem tudom képzelni, mi lesz a félkegyelmű Vigyorival, ha egyszer az asszony lehunyja a szemét.
 – Ők választották sorsukat.
 – Igen, és bizonyos szempontból szabadabbak, mint mi.
 – Medyr másra terelte a szót. – Akkor hát, irány Falkenburg?

– Ófelségének tudnia kell, miféle áldatlan állapotok vannak az országában. Nem ilyen békére vágyott.
 – Bízol benne, hogy értő fülekre találsz?
 – Ebben bízom! – mosolyodott el Raoul, Crispian kardját megérintve. – És te, tudorkám, mi vonz vissza a nagyvárosba? Már meguntad az erdei levegőt?
 – Rengeteg szép emlékem van Falkenburgról. Ideje újra látnom, máskor nemigen lesz rá alkalmam. Odáig viszont hosszú az út. Szerintem nem fogunk unatkozni.

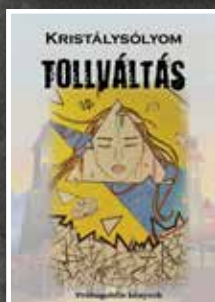
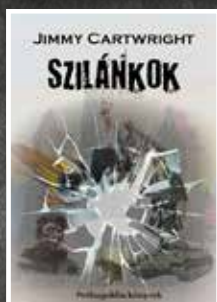
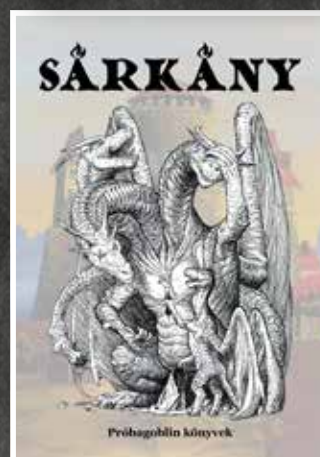
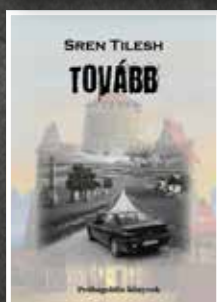
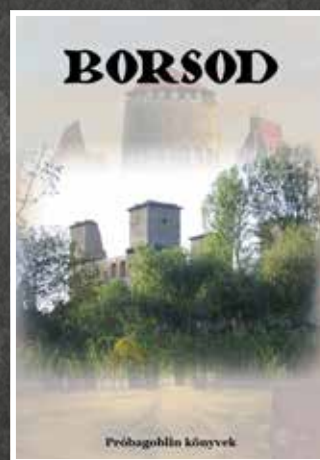
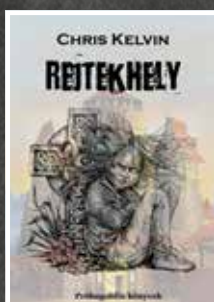
Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Mozijegy – évforduló

A veszteség gyümölcse – The Crow (1994)

Amikor egy hozzánk közelálló szerettünket veszítjük el, az mindig nagy traumát okoz. Majd mindenki másképpen dolgozza ezt fel, van, akin alig látszik kívülről, hogy mi történt, de sokan vannak, akikről első látásra kiténik, hogy valami baj vaj. A legtöbben a családjuk körében, egy temetés, egy búcsúszertartás keretében tudják megoldani szerettük elvesztésének feldolgozását. Néhányan szerencsésebb helyzetben vannak, és a veszteséget valamely művészeti ágban is kivetik önmagukból. Versek, prózák, szobrok, festmények, dalok, filmek őrzik emlékét számos elhunytak. Így van ez az idén harminc éve bemutatott A Holló (The Crow) című filmmel is.

A nehéz gyermekkoron átesett, árva James O'Barr még fiatalon kezdett képregényeket rajzolni. Amikor 1978-ban, tizennyolc évesen végre úgy érezhette volna, hogy élete sínen van, s végre jó irányba halad, egy ittas sofőr halálra gázolta menyasszonyát, nem sokkal az esküvőjük előtt. Három évvel később, 1981-ben, az amerikai haditengerészetben szolgálva, még Berlinben élve kezdte el megalkotni A holló című képregényét, hogy megpróbálja enyhíteni menyasszonya elvesztésének fájdalmát. Nem csak személyes tragédiájából merített, hanem egy szülővárosából, Detroitból származó újságcikk is inspirálta, melyben arról számoltak be, hogy egy olcsó jeggyűrű miatt meggyilkoltak egy fiatal párt. Ahogyan O'Barr sorsa, úgy A holló képregénysorozaté is hányattatott volt, ám végül ez lett a világon az egyik legsikeresebb függetlenül kiadott képregény, még annak ellenére is, hogy rendkívül sötét hangulatú, és brutálisan erőszakos tartalmú. Mindezek ellenére O'Barr maga nyilatkozta, hogy a képregény megalkotása valójában nem segített személyes tragédiájának feldolgozásában, sőt „Minden egyes oldal megrajzolásával egyre

önpusztítóbbá váltam... vegytiszta düh sugárzik minden oldalból.”

A képregény kiadása után a filmes szakma is meglátta benne a lehetőséget. Így kerülhetett a mozivászonra 1994. május 13-án, Brandon Lee főszereplésével A Holló című film. O'Barr nem csak tanácsadóként vett részt a mára kultikussá vált film elkészítésében, hanem cameo szerepet is vállalt. A filmet Alex Proyas rendezte, aki később a Dark City, az Én a robot, illetve a Képlet c. mozikat is.

Sem a képregény, sem a film nem véletlenül épít már címében is a hollóra. Számos kultúrában bírt ez a madár jelentőséggel, misztikus képességgel. A filmhez talán legközelebb a svédországi és németországi megközelítés áll

a legközelebb, ahol úgy gondolták, hogy a hollók nem mások, mint erőszakosan meggyilkolt emberek szellemei, elkárhozott lelkek.

A film a Sarah nevű lány narrációjával indít:

„Valamikor régen az emberek azt hitték, hogy ha valaki meghal, egy holló viszi át a lelkét a holtak birodalmába. De ha az emberrel még életében valami borzalmas dolog történt, megeshet, hogy a kízó bánat miatt a lelke a túlvilágon sem talál nyugalmat. És néha, nagyon ritkán, a holló visszatérhet a lélekkel, hogy az jóra fordíthasson mindent, ami rossz.”

A holló a filmben tehát a túlvilág révészeként tűnik fel, aki huszonnégy órára visszahozza az egy éve meggyilkolt Eric Dravent, hogy bosszút állhasson az őt és menyasszonyát meggyilkoló bűnözőkön.

A film, akárcsak a képregény rendkívül sötét hangulatú, bár talán nem annyira erőszakos. Áthatja, mi több, meghatározza a korabeli filmes trend, de a történetnek remekül áll a gótikus stílus, az éjszakai felvételek, a szakadó eső. Mindezek természetesen nem csak üres látványelemek, fontos jelentésük is van. A film akciójelenetei látványosak, és bár a Brandon Lee alakította Eric Draven egy rockzenész, nem pedig egy képzett harcművész, mégis megtartották a képregényben is alkalmazott, már-már balettos harci mozgáskoreográfiákat.

A kritikusok is jól fogadták a filmet, méltatták mind az akciójeleneteket, mind a vizualitást. Többek között magas színvonalú, stílusos és kifinomult jelzőkkel illették.

Bár sokak számára A Holló csak egy bosszúfilm, az értő közönség meglátta benne Brandon Lee csodás színészi játékán keresztül a veszteség feldolgozását, a szenvedést okozó szerelem szépségét, két lélek összetartozásának harmóniáját. A színpalak mögött ez egy csodás, megható történettel bíró film.

A film önmagában is rendelkezett mindennel a sikerhez. Ám egy szomorú tragédia emelte ki mégis a többi mozi közül. A forgatás során tragikus balesetben elhunyt

Brandon Lee. Halálának pontos oka a mai napig nem teljesen tisztázott, bár magyarázattal szolgáltak már rá. Több vele forgatandó jelenet volt még hátra, így a készítők egy ideig tanácstalanok voltak. Végül a film folytatása, befejezése mellett döntöttek, részben azért, hogy az addigi munkájuk ne vesszen kárba, részben pedig azért, hogy emléket állítsanak a színpadi álmokat dédelgető Brandon Lee-nek.

A misztikum kedvelőinek érdekes lehet, hogy Lee és menyasszonya, Eliza Hutton a forgatás befejezése után egy héttel, 1993. április 17-én házasodtak volna össze. Vajon a sors fintora ez? Vagy tényleg valamilyen sötét erő munkálkodott a háttérben egy olyan film forgatásakor, amely annak feldolgozásáról szól, hogy egy tizennyolc éves fiatalember, néhány héttel az esküvője előtt tragikusan elveszti a menyasszonyát?

Nemcsak a látvány adott sokat a film hangulatához, hanem a zenei aláfestés is, amelyet az akkor még jórészt ismeretlen Graeme Revell szerzett. Ám felhasználtak zenéket korabeli rock zenekaroktól is. Az Original Soundtrek-jén megszólal pl. a Pantera, a Nine Inch Nails és a Rage Against the Machine is. A Medicine és a My Life with the Thrill Kill Kult együttes a filmben is szerepel, egy-egy rövid jelenet erejéig. Az album nyitódala, a The Cura által játszott Burn kifejezetten a filmhez készült. Számomra mind Revell score albuma, mind az OST az örök kedvenc kategóriában van.

Ahogy az elején, a végén is Sarah narrációját hallhatjuk:

„Ha elszakítanak tőlünk valakit, akit szeretünk, úgy adhatunk neki hosszú életet, ha a szeretetünk sosem szűnik. A házak leégnek, az emberek meghalnak, de az igazi szeretet örökké tart.”

Így a film a végére nem csak bosszút szolgált. Megnyugvást, sőt, reményt is ad. Hisz örökké nem eshet...

Józsa Bence

Opacitás

Homályos a kép, nehéz kivenni már,
Amint a szavak zúgása titkos zavarra vált
Hogy kerülök én ki a homályból,
Elveszett a fény, hol az Isten!?
Keresem, de nem találok,
Pedig érzem, hogy valahol él,
De mindeközben
Rájöttem, ő az Édesanyám
Aki bennem ég,
s megérint minden
aranyló szavával.

Szentés, 2024. május

edwardhooper

A porban

Szálltunk csendben
Egy virágban hamvad porban,
Csak egymásnak éltünk,
Testünkben remegve,
Vágyva várva egymásra,
Csak szálltunk csendben,
Elhamvad testünk porában,
Csak szálltunk, szálltunk,
Életünk virága elmúlt feledtünk.

jocker

A vágy uralma

Vággyal simulok hozzád, Teca,
Megáll a csend, de mire várva...
Tolakodok feléd,
Így ölelek... beléd.
Sok perc, egy dús gyönyör fő álma.

Heved, oly' vad ölelésében,
Lét surranós szédületében.
Ölöllek hevesen,
Ó, Te csak egyetlen...
Egymás, pihi engedélyében.

Tartóba nyomtam a gyertyámat,
Elvettem az új bűzámat...
Vágy Terád folytjában,
Ez van bent, kottámban.
Szórtam is Neked nagy szikrákat.

*Vecsés, 2017. december 1. – Kustra Ferenc József –
íródott erotikus jellegű limerick csokorban.*

Tumicz Krisztina

Rólad álmodom

Egy életem van
Kettő sosem lesz
Úgy élek minden nap
Hogy a gyeplőm az én kezemben van

Felettem a halál
Hiába lengeti a kaszát
Riogathat nap mint nap
Nekem az élet mást tartogat

Egy életem van, kettő sosem lesz
Úgy élek minden nap
Hogy a gyeplőm az én kezemben van
Én tudom nekem
Mi jó? Mi jó?

Feletted is akár
Már a halál lengeti a kaszát
Mégis a gyeplőd az én kezemben van
Én tudom neked
Mi jó? Mi jó?

Rólad álmodom
Bármilyen becsapós
Te vagy minden álmodom
Másik nem volt sosem

Egy életed van
Kettő sosem lesz
Néha érzed talán
Ez a nagy igazság

Feletted is a halál
Lengeti a kaszát
Riogathat nap mint nap
Neked az élet mást tartogat

Egy életem van, kettő sosem lesz
Úgy élek minden nap
Hogy a gyeplőm az én kezemben van
Én tudom nekem
Mi jó? Mi jó?

Feletted is akár
Már a halál lengeti a kaszát
Mégis a gyeplőd az én kezemben van
Én tudom neked
Mi jó? Mi jó?

Rólad álmodom:
Bármilyen becsapós
Te vagy minden álmodom
Másik nem volt sosem

Világos, mint a nap, másik nem volt sosem

atesz990

Előre-főre-engedés

Látom magam előtt a poggyászatot,
Ez nem lesz egy egyszerű Szombat.
Kaotikus örült és nem szívmengető,
Mit gondolhat most rólunk a teremtó?

Előre enged a főre engedés,
Így is sok az az ember,
Más szerint ez túl kevés!
Látod, hogy megy a fosztogatás,
Gyűjtogatnak, lángoló szomszéd lakás!

Ne essünk bele egy újabb háborúba,
Még mindig tele koponyával a katakomba.
De másoknak a vér sosem apad ki,
Mert zacskóból dehidratált vámpír
ragad ki!

Előre enged a főre engedés,
Így is sok az az ember,
Más szerint ez túl kevés!
Látod, hogy megy a fosztogatás,
Gyűjtogatnak, lángoló szomszéd lakás!

Mindenki a telefonját bámulja,
Elmegy melletted, segítségét nem nyújtja!
Elárul, meglop és kését hátadba szúrja,
Múljon már el, minek múltnia kell, nem múltna!

Előre enged a főre engedés,
Így is sok az az ember,
Más szerint ez túl kevés!
Látod, hogy megy a fosztogatás,
Gyűjtogatnak, lángoló szomszéd lakás!

Mortelhun Észveszejtő

Hol jár a józanság
Szombat hajnalon
Hol az élet hárít,
De én akarom,
Keresztülviszem én
Tűzön-vízen át,
Borba fojtom Isten
Minden bánatát.
Aztán borba fojtom
Mindazt a csapást,
Melyet az élet mért,
S utánam kiált,
Két vodka a végén,
Metró csapja szét,
Hajnali leány csókja,
Szedi szét eszt.

Natali Sanders

A szoknyapecér

Heves vágytól fűtve csapta szelet,
körbeudvarolt lányt, anyóst, menyet,
híre előtte járt, házról házra,
ő gyorsan követte ágyról ágyra.
Tartott szerencséje sok falun át,
míg elérte Boriska kapuját,
kinek anyja nem állhatta képét,
szózáppal jelezve érzését,
hozzá görbebotját jól megrázta,
ahol elérte ütötte-vágta.
Nyakába kapta lábát a legény,
gyorsan iszkolt, mint múltból a remény,
ám jó szokásáról nem mondott le,
megállapodni nem tud, még most se,
űzi vére szépleányok után,
udvarol, a kaszát fogva sután.

Kohász

Kell, hogy színeset álmodjak

Kell, hogy színeseket álmodjak

Kell, hogy színeseket álmodjak,
kell, hogy a felhő mögé lássak,
megsejtsem a fénylő, és meleg
napot, ellebbenthessek fátylat.

Hinnem kell abban is, hogy oszlik
a köd, és látom már a fákat,
hogy szomorúságos életem,
és a sajgó fájás csak látszat-

Tudnom kell, hogy hideg hó alól,
virágok fognak nyílni újra,
és a szent körforgás működik...
Vissza se kell nézzek a múltra.

Mosolyogni tanítom magam,
szépet pedig csak szépnek látni.
Annyi mocsok, és nyomor között,
régem volt magamra találni.

